

10.SAYI
HAZİRAN 2025



ÇIKMAYA
DİRENİYORUZ!

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

içindekiler

- 1 Düşünüyoruz, Öyleyse... İçeri Alınır Mıyız? / **UMUT ÖREN**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış VII / **UMUT ÖREN**
- 4 Mayıs'a Güzelleme / **BÜLEND ÇOLAK**
- 6 İrfan Alış Anısına / **GÜNEY MARLEN - GÜLİSTAN SİLİNSİN**
- 8 Düal'lo / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 10 Girdap / **@onetheace**
- 11 Şiir / **YAĞMUR KAPLAN**
- 12 Sözün ve Sessizliğin Gücü: Toplumsal Bir Çatlak Üzerine / **BİBLİOFİLA**
- 14 Garazkâr Kral / **SONER EŞBERK**
- 16 Halkına Saldıran Polis / **Basri Fırat Bayraktar a.k.a Kamufle**
- 18 Kalemin Direnişi / **ÖZLEM ABUT OTLUOĞLU**
- 20 Röportaj / **BİHTER DİNÇEL**
- 26 Deadline / **SERHAN ACAR**
- 28 Zemberek Adam / **TOLGA GÜNGÖR**
- 30 Süheyl Enrique / **CENK ÜSTÜN**
- 35 Bir Not / **BARIŞ KOCATÜRK**
- 36 Melodramatik Bir Yaşam Öyküsü: Yıldızların Altında / **CEYHUN KARAKÖSE**
- 38 Direnişten Demokrasiye, Demokrasiden Umuda / **ABDULLAH MEMİŞ**
- 42 Ruh Bekçisi / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 44 Yeter / **HALDUN YILMAZ**
- 46 Konuşamayanlar Ülkesi / **ÖNDER ÖZGENÇ**
- 48 Bu Kuzular Çok Cahil / **CEMİL HAŞİMİ**
- 50 Röportaj / **KEIICHI IWASAKI**
- 56 Çıplak Kral / **ORÇUN SÜNEAR (SATTAS)**
- 58 Biz / **ÖNER ADIYAMAN**
- 60 Karikatürler / **NURİ B. CANIBEY**
- 61 Mücadele ve Döngü / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 62 Şarkıların Hikayesi / **YASİN DEDEBEKİROĞLU**
- 64 Şarkıların Hikayesi / **METİN ÖNDEROĞLU**
- 66 Şaka / **NAZ ÖZKAN**
- 68 X.Ağıt / **EVGHENI BATU**
- 70 Dengeyi Aramak ve Direnmek / **OSMAN ALTUNÇANAK**
- 73 Hayatın İçinde / **UMUT FURKAN ÇAKIR**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

Arka kapak illüstrasyon: **OZAN CAN BOZKURT**

düşünüyoruz, öyleyse... içeri alınır mıyız?

UMUT ÖREN

Yok olduğumuz şu günlerde
düşünmeyi düşünüyoruz.
Aklımıza şu soru geliyor sürekli:
Direniş temalı dergi yapıyoruz.
Acaba içeri alınır mıyız?

Evirmeden, çevirmeden, kimsenin
kalbini kırmadan, bodozlama
söylemek istiyoruz aklımızdan
geçenleri.
Kalbini kırmama kısmı biraz
sıkıntı olabilir.

Biz artık sadece kendi
dertlerimizle ilgilenmek istiyoruz.
Kağıt ücretleriyle, matbaadaki
sorunlarla,
"Ulan dergiyi basarsak hemen
batar mıyız?" sorularıyla
boğuşmak istiyoruz.

Yapabiliyor muyuz?
Mümkün mü?
Daha üzücüsü: mümkün
olabilecek mi?

Kendimizle ilgilenemiyoruz bile.
Direnmeye çalışıyoruz.
Başarabiliyor muyuz? Emin
değiliz.
Ama elimizden geleni yapıyoruz.

Biliyoruz, bu bir başlangıç değil.
Yüzlerce dergi çıktı, kapandı, sustu,
susturuldu.
Bizimkisi o kadar bile olmayabilir.
Ama yine de yazıyoruz işte.

Bir umut değil bu.
Bir çırpınış da değil belki.
Sadece içimizde kalan son birkaç
cümleyi söyleyebilme hakkı.

Ne sponsorumuz var,
ne güvenli bir yol haritamız.
Dağıtımıcılardan, "yayıncılıktan"
falan anlamıyoruz.
Zaten anlamak da istemiyoruz.

Her şeyin bir "kuralı" varmış:
İzin al, resmi ol, fon bul, çekirge
gibi zıpla.

Yok.
Biz kendi sayfamızın kenarına not
düşmek istiyoruz.
Ufak bir harf bile olsa, izimizi
bırakmak.

Sansür korkusu mu? Var.
Para korkusu? O da var.
Ama en çok, hiçbir şey
söylemeden bu dünyadan göçüp
gitmekten korkuyoruz.

O yüzden yazıyoruz, çiziyoruz.
Düşünmenin suç sayıldığı bir
yerde, düşünmeyi düşünüyoruz
işte.

Kağıt yanabilir, site çökebilir.
Ama bu yazı yazıldı.
Sen okudun.
Biz varız.
Ve var olmaya devam edeceğiz.



lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

7. Bölüm

Ne İşim Var Lan Benim İngiltere’de II

Marry heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Bir yandan da iki katlı evin merdivenlerinden yukarı doğru çıkıyordu. Elimde kendimden ağır bavulum, sırtımda çantam ile ağır ağır merdivenlerden çıkmaya, Marry’i takip etmeye başladım. Saçları dağınık, uykudan yeni kalktığı hemen anlaşılan Marry, merdivenleri bitirdi. Ben o an başaramayacağımı düşünüyordum. Her şey buraya kadarmış. Devam edemem daha fazla. Bırakıyorum ben. Böyle merdiven olmaz olsun... gibi tatlı sözlerin ardından, söylene söylene merdivenleri bitirdim. Başarmış olmamın verdiği hazla birlikte kafamı yukarı doğru kaldırıp “Oh be!” dedim. Kendimle gurur duyduğum bir anı daha. Her ne kadar “Ne işim var lan benim İngiltere’de?” desem bile, başarılarla dolu bir maceraya başlamıştım. Şimdiden iki gururlu anım vardı. “Helal olsun lan bana.” Kafamdaki düşünceler bunlardı.

Tabii bu sırada Marry evi anlatmaya devam ediyordu. Ben her zaman olduğu gibi yine dinlemiyordum. Bana odamı gösterdi. Pembe olduğunu düşündüğüm boyaları atmış duvarlar,

ufak bir pencere, yaylı bir yatak, kare masa gibi bir şey (yatağın hemen yanında) ve üçlü dolap... Küçük ama tatlı bir odaydı. Bavulumu kare masanın üzerine koydum. Çantamı yere bıraktım. Marry’e baktım. Marry bana baktı. Bir şeyler söyledi. Hiçbir şey anlamadım. Başımı salladım. Tekrar etti. Yine onaylar gibi başımı salladım. Anlamadığımı anladı. Telefonumu istedi. Verdim. Beni Wi-Fi’ye bağladı. Sanırım dediği şey “Ailen merak eder, haber ver istersen.” gibi bir şeydi. Teşekkür ettim. Annemi aradım.

Annem:

“Oğlum, neredesin sen? Sana niye ulaşamıyorum? Meraktan öldüm. İyi misin? Neredesin? Ne yaptın?”

Cevapları duymadan sorular sormaya devam etti. Haklıydı ama ben ne yapabilirim? Zamanda geri gitmişim zaten. Kafam allak bullak. Ama böyle söylemedim.

“Seni seviyorum kuzum. Yeni eve girdim. Hemen seni aradım.” dedim.

Biraz daha konuştuk. Marry aşağıdan bağırdı: “Hey Yumut!”

“Annecim, kapatmam lazım. Seni çok seviyorum. Ev sahibi beni çağırıyor.” dedim. Telefonu kapattım, o uzun merdivenleri inmeye başladım. Yorula sıkıla bitirdim.

Marry mutfaktaydı. Salonun hemen yanında açık bir mutfak. (Buna ne deniyordu ya! Bunun bir adı vardı? Ülkeli bir şeydi. İngiltere, Fransa, Belçika... yok yok, Brezilya! Aaa hatırladım. Amerikan mutfak.) Bir şeyler hazırlıyordu.

“Hi!” diye bağırdım.

“Hi.” dedi.

Konuşma benim için yine bitti.

Marry uzun uzun konuştu. İran’dan gelmiş. Uzun zamandır FoxHill’deymiş. Evde benimle birlikte üç öğrenci kalıyormuş. İki İtalyan varmış ama birisinin bugün son günüymüş. Onun yerine İsveçli birisi gelecekmış. Marry anlatmaya devam ederken benim gözüm



yemekteydi. Ne yapıyor acaba? Karnım acıktı arkadaş! Kaç saat oldu, hiçbir şey yemedim. Ekmekler var. Köfte gibi bir şey var. Hamburger mi lan o? Yani o kadar yol geldik, hamburger mi? Bu mudur yani?

Marry anlatmaya devam etti. Yemek bir türlü bitmedi. Kediler miyavlamaya başladı. “Nereden geliyor bu ses?” diye bakınırken, girişin hemen yanında merdivenlerin altında büyük bir kafes gördüm. İki tane kedi içerisinde oynuyor.

“Ulen, kedileri kafese mi koydun?” Müthiş İngilizcemle “Why?” dedim. “What, Why?” dedi. (Buna getirdi.)

“Kedileri neden kafese koydun?” dedim. En azından dediğimi düşünüyorum.

O sırada “Yemek hazır.” dedi. Masaya hamburgerleri koydu. Kedi falan gitti tabii benim aklımdan. Hemen masaya yumuldum.

“Ulen elle mi yesem? Çatal bıçak mı kullansam acaba? Ama çatal falan koymamış. İstesem mi? Çatalın İngilizcesi neydi ya? Gork muydu? Ork muydu?”

Zork muydu? “Pork” diye çıktı ağzımdan. Marry “No” dedi. Hayır bir cevap değildi benim için. Israrla anlatmaya çalıştım.

Haliyle kadın anlamadı. Elimle çatal yapıp ağzıma götürdüm. Kadının karşısında iyice deli gibi bir şey oldum. Güldü.

“Fork.” dedi.

“Hee.” dedim. “Ya ondan işte.”

“Hand.” dedi. “Ye.” dedi. “Boş ver.” dedi.

“Tamam.” dedim, yedim.

Yemek bitti. Marry gitti.

mayıs'a güzelleme

BÜLEND ÇOLAK

Mayıs'ı kokladım ay ışığında,
çiçeklerin, Sirius'un ve yıldızların tozu burnumda.
Şimdi nerden başlanır bir şiire?
Bir eyleme?
Bir hayata?





Mayıs'ın r'ini kokladım
bir ablukanın içinde.
fasit bir dairede.
Ekmek halayına durduk,
tanımam etmem kimseyi,
akşama kadar gönendik durduk.

Burnum kanıyor şimdi...
Bir burun neden kanar Edip abi?
Kimse bilmez, öyle bakarlar,
hemen bir mendil tutarlar,
kanından fal bakarlar...

Ah, damarımda ateşten bir yol,
lav olur, yakar geçer içimde atıl duran ne varsa!
On Gözlü Köprü'den geçtik,
Diyarbakır'da haziran,
Mayıs'ın tüm yükü bagajda.

En son karımı kokladım
Mayıs'ın 23'ünde.
Yasemin kokar karım,
Koşuyolu'nda bir evin salonunda,
turuncu bir abajurun altında oturur.
Avucunda Mardin,
yıldızlar avucunda,
kolunda annem.

Annem bana hamileyken tüp kuyruğunda beklemiş baharı, Onat abi...
İsyen misyan yok!
Eylül'e... yani doğmama var daha.
Çocukluğa, alfabeye,
tek sıra olmaya,
teneffüse ve tatil kitabına var daha!

Itır kokusuna sevdalandım bu ara,
kanasın dursun burnum,
40 Mayıs daha göreceksam şu ömrü hayatımda!

İrfan alış anısına

GÜNEY MARLEN
GÜLİSTAN SİLİNSİN

Çığlık atarak yataktan kalkıyorum. Kafamın içinde kendi sesim yankılanıyor: “İrfan Alış, bu dünyadan çekip gitmiş olabilir mi? Oğlum, İrfan abi nasıl gider?”

Zaman içinde İrfan abisine kardeş olmuş Güney’in ve Güney kardeşine abi olmuş İrfan’ın kesişen anlarından birkaçı barınıyor şimdi bu metinde...

Gözlerimizin İrfan abinin gülcemalinden mahrum kaldığı zamanların türküsü çınlıyor kulağımda 5 Kasım 2024’ten sonra. Yeni çalınmış koca bir çan, kulağıma komşu olmuş. Çalışıyor, çınlıyor, çağlıyor. Hem kendimin yalancısıyım hem de kendimden eminim.

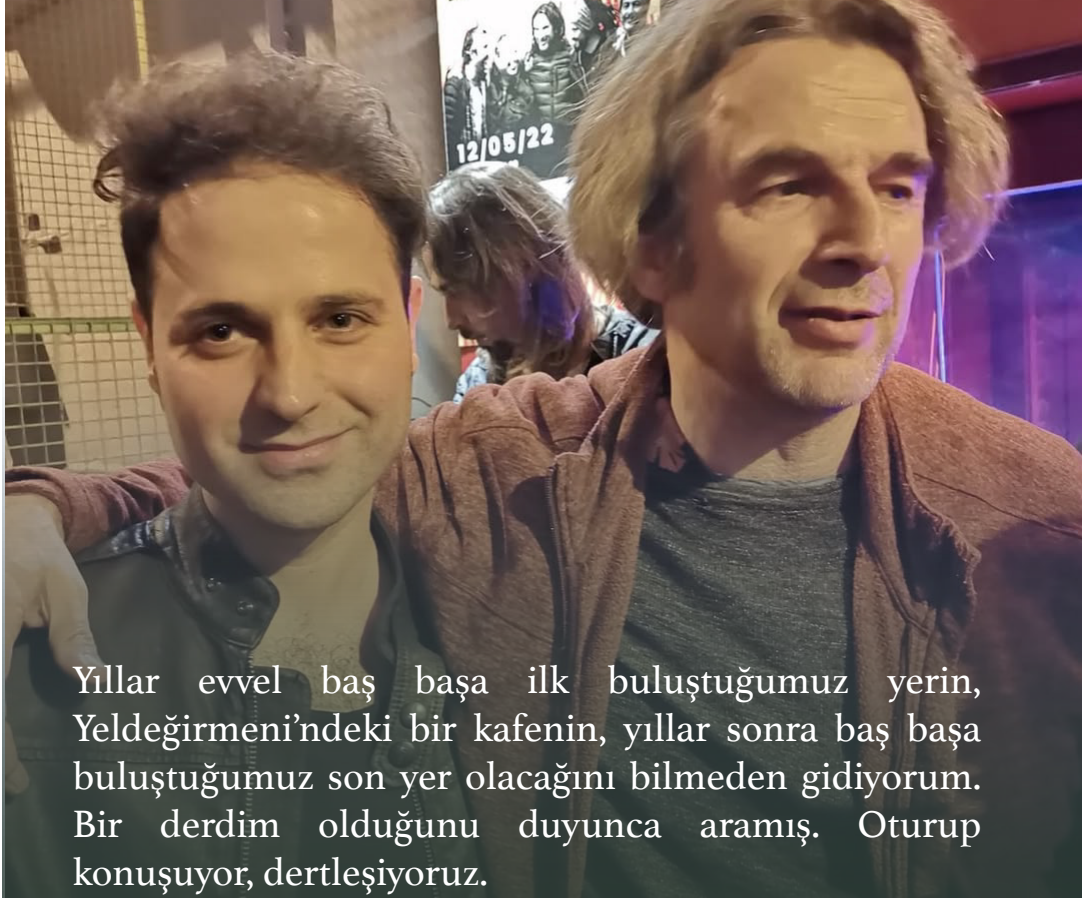
Fotoğraflar, videolar, anılar... Hepsi, kalbi inciten nazik bir yas havası yaratmak için gönüllere ince ince jiletler vuruyor, yaralanan kalp bu havayı içine çekiyor. Aptal kalp, son nefes alışına sığdırır gibi yutuyor dermansız derdini.

Sonra...

Gözlerimin baraj kapakları açılıyor. Akarsu, yüzümün zeminini püripak yapıyor.

Çünkü son konuşmalarımıza bakıp, ondan en son gelen sesli mesajı çalışıyorum. En son...

“Lan Güney Marlen. Kadıköy’e geldim, haberin olsun, ayağını denk al.”



Yıllar evvel baş başa ilk buluştuğumuz yerin, Yeldeğirmeni’ndeki bir kafenin, yıllar sonra baş başa buluştuğumuz son yer olacağını bilmeden gidiyorum. Bir derdim olduğunu duyunca aramış. Oturup konuşuyor, dertleşiyoruz.

“Sana yemek ısmarlayacağım,” diyor.
“Tokum,” diyorum, zorla vazgeçiriyorum.

“Gel benle, kayıt var,” diyor. Sonra vokal kaydetmek üzere sesini kaydettiği son şarkı için Moda’ya, arkadaşımız Deniz’e yürüyoruz.

Son kayıt...

Bir yaz günü, Gümüldür. Arabayla, evinin çevresine en yakın tren istasyonundan alıyor bizi. Denize gidiyoruz. Sonra eve. Özkan Uğur yeni vefat etmiş. Onun için bir MFÖ şarkısı çalıp söylüyoruz.

“Çok üzüldüm Özkan abiye,” diyor.
“Dün ağlattı beni,” diyor.

Ağlatmak...

Sonra üşenmeden tekrar bizi trene bırakıyor. Giderken sürdüğü arabadan denizi gösterip “Ulan şu güzelliğe bak, bırakıp gidilir mi şu güzellik?” diyor.

Bırakıp gitmek...

Bir kış günü. Yine Gümüldür. İrfan abilerin evinde. Bize sashimi yapmak için çarşıdan balık alıyor. Asla bize ödetmiyor hiçbir şeyi. Bir de sokak hayvanları için mama alıyor. İstanbul’a giderken komşulara bırakacakmış, mahalledeki hayvanlara versinler diye.

Sosis gibi vücudu olan bir köpek var. İrfan abiye deli oluyor. Evden denize beraber yürüyorlar hep. İrfan abi susmaz, anlatıyor hep; memleket dertlerine kafa yoruyor, haksızlıklara karşı çığlık oluyor, düzeni balon eden bir iğne gibi, patlatmaya meyilli, üstelik yırtıkları dikmek için ipliğini arıyor hep.

Sanatıyla delirircesine sevişiyor, anlatıyor, hayaller kuruyor. Daha yapacağı çok şeyi var. Anlattıkça hayat onu kıskanıyor. Çalmaya karar veriyor onu.

Kıskanç hayat...

Bir nisan günü. Kadıköy. İrfan abi, eşi Rena ile bende kalıyor. Ben de üst katta home-studio'mda uyumuşum. Sabahın köründe aniden odaya girip, yazdığı son şarkıyı çalarak beni uyandırıyor. Ben de gözlerimi açar açmaz, uyku mahmurluğuyla uzanıp yanımda duran gitarı alıyorum. Beraber çalışıyoruz.

Birazdan CKM'ye gidip, akşam oynayacağımız Hamiyet Müzikali'nin hazırlıklarını yapacağız. Şimdilerde Hamiyet Müzikali'nin plağındaki "İmtihan" adlı Peyk şarkısını çalışıyor o an. Yeni şarkılarından. Yakın zamanda çocuğunu kaybeden bir arkadaşının mateminden etkilenerek yazdığı bir şarkı.

Matem...

Şimdi ise ben de onu düşünerek şarkılarıma cümleler koyuyorken buluyorum kendimi...

"Oğlum, İrfan abi nasıl..."

Tüm anılar havada asılı kalıyor o haberi aldığım anda. Kendi çılgımda boğuluyorum.

"Oğlum, İrfan abi nasıl gider?"

Hemen Gümöldür'e yola çıkıyoruz. Hayatımızın en hüzünlü yolculuğunda, delirmeleri sollayarak ilerliyoruz. Gittikçe ağırlaşıyor üstümdeki kıyafet, gittikçe betonlaşıyor bindiğim araba. Gittikçe işlevsizleşiyor kaşım, gözüm, kirpiğim.

Garip bir eksilme duygusuyla, bir rüzgâr gibi istemsizce yüzümüze çarpan koca bir elvedaya sarılıyoruz. Sarıldıkça üstümüze başımıza özlemler bulaşıyor. Çocukça el sallıyor, sersemlemiş ve yarım kaldı sandığımız ortak hikâyemiz, İrfan Alış'a.

"Hayat!" diyoruz.

"Hayat hepimize çok zor ve bir o kadar da güzel." diyoruz. Ve hemen sonra fonda bu şarkı çalıyor:

**Er geç zaman
Bize yazılan kadar
Sonra geliyor bana
Sanki bin yıl süren bu his
Kaybolmam lazım
Kendimde
Kimse bulmadan beni**

PEYK
Güney Marlen
15.04.2025

İçimde Baharlar

İçimizdeki canavarı bir görün,
Yara almış ruhları bir öpün.
Dinozorları gömüp,
Duvarlara bin omuz.
Düşüyor padişah,
Düşleriyle beraber.
Kalkıyor şehir,
Dişleriyle beraber.
Elinde copla,
Karşımda cellat.
Karanlık her yer,
Gözümde gaz var.
Sebebi bahane,
Düşlerim kan, ter.
Sesimi duy bak,
İçimde baharlar.
Padişaha bir sorun,
Nerede, kimde bu tokluk?
Dini olmuş beş para,
Duası milyon karat.
Öfke dolu çanağım,
Gözlerim kan torbası.
Sesimi duy bak,
İçimde baharlar.
Kazanında taş,
Sokağında kirpi,
İçinde bir tilki var.
Gezi'yi hatırla,
Kaderi değiştir,
Meydanı doldur,
Dinozorları göm.
Sesimi duy bak,
İçimde baharlar.
Yolumda cellatlar,
Ellerimde taşlar.

düal'lo

NUR BAHAR YURTTAŞ

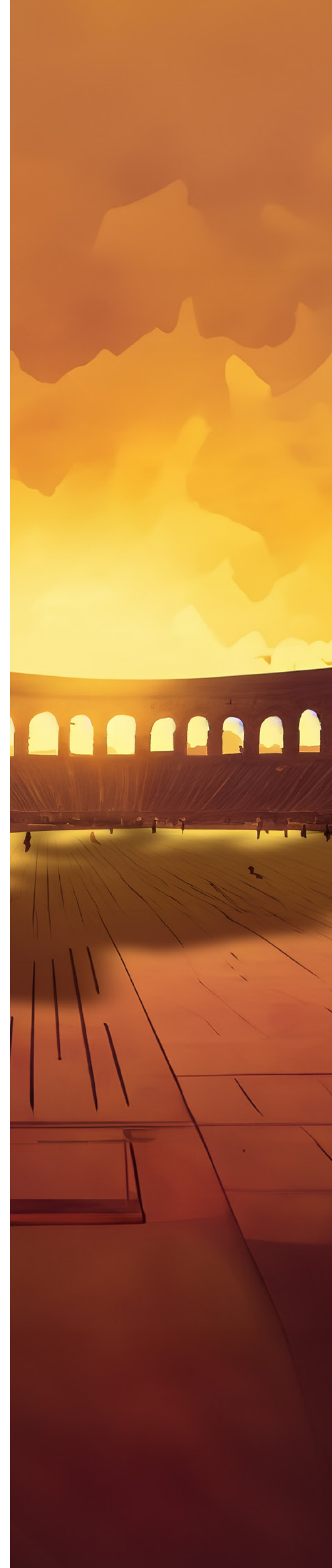
Kendi düşünceleriyle şekillendirdiği, kah sinirle kah intikamla dövdüğü kılıcını kınına yerleştirdi.

Büyük gün gelmişti. Miğferini giydi, zırhını kuşandı. Atının dizginlerini kavrayıp onu hipodroma doğru dörtlale sürmeye başladı. Rüzgâr, onu durdurmak istercesine esiyordu; ancak şiddetli rüzgâr bile içinde yanan ateşi söndürmeye yetmemişti. Vücudunu saran intikam ateşi dışında başka bir şey hissetmiyordu.

Bu düello için yıllardır hazırlanıyordu. Bu mücadeleyi tüm iyiler adına yapacaktı. Hipodroma yaklaştığında içindeki alevler daha da şiddetlendi. Seneler süren hazırlığın karşılığını alacağına inanıyordu. İnsanlık için soyunduğu bu savaşta şöhret olmak ve tebrik edilmek beklentisi yoktu. Tek amacı, dünyaya iyiliği hâkim kılmaktı. Bunun da tek yolu, o iğrenç iblisi 'kötülerin ve kötülüklerin yegâne başını' öldürmekten geçiyordu. Ailesini gözlerinin önünde öldürmüş olan o iblisi paramparça edecekti.

Hipodroma gelmişti. Gökyüzü kapkara bulutlarla çevrilmiş, soğuk dört bir yandan şehri sarmıştı. İçini yakan güçlü hisler içinde düşmanını beklemeye başladı. Dokuz yıl önce, bugün, tam burada düello için yemin etmişlerdi. O pislik iblisi parçalamak ve dünyaya iyiliği hâkim kılmak için o günden bu yana intikam ateşiyle gece gündüz çalışmıştı. Artık hazırды; amacı ile arasında sadece saatler kalmıştı. Ne pahasına olursa olsun onu öldürecekti, ölmek pahasına olsa bile.

Üstüne düşen karanlık, başını hızlıca yukarı kaldırmasına sebep oldu. İki yana açılmış devasa kanatlar, göz alıcı güzellikteki tüyler... Sağ kanadı kan kırmızısı, sol kanadı ise bembeyazdı.



En büyük iblis olmanın hakkını veriyordu, hakkı olan ölümü de tadacaktı. Bütün görkemiyle meydana inen iblisten gözlerini alamadı. Ailesini öldürürken de yüzünde olan o umursamaz gülümsemeyi görmesiyle çileden çıktı. Atını ona doğru dört nala sürdü. Gözlerini öfke bürümüşü. Kılıcını kınından çıkardı.

Tam saldıracağı anda, başının arkasında büyük bir acı hissetti. Yere yuvarlanmıştı; her yeri acıyordu. Acıyan bedenine aldırmadan ayağa kalktı. O lanet iblis, o iğrenç gülümsemesini hiç değiştirmeden sadece onu izliyordu. Atı uzakta duruyordu, mecburen iblisin üstüne koşmaya başladı. Çok sert, yapması çok zor olan bir teknikle kılıcı iblisin devasa ayaklarından birine saplamıştı. İblis dizlerinin üstüne, büyük bir gürültüyle düştü. Ama onu yok etmenin tek yolu, kalbine kılıcı saplamaktı.

Kalbine doğru atakta bulundu. İblis, onu ani bir hamleyle eliyle vurarak çok uzağa fırlattı. İblis tekrar ayağa kalkmıştı. Ona doğru kuvvetli bir pençe hamlesi yaptı. Yüzündeki umursamaz gülümseme, yerini sinire bırakmıştı. Onu ellerinin arasına aldı ve sıkmaya başladı. İblisin koca pençeleri arasında kaburgaları acımasına rağmen onu yenmekte kararlıydı. Onun zayıf anını hızlıca bulmak zorundaydı, yoksa burada can verecekti.

Atının kişnemesiyle irkildi. Kaburgaları rahatlamıştı. İblisin de dikkati dağılmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bu durumu fırsat bilip hızlıca iblisin elinden kurtuldu, o koskoca gövdesine kendini fırlattı. Kılıcını kavradı ve tam iblis onu üzerinden fırlatmak üzereyken kalbine kılıcı sapladı.

Başarmıştı. Kulakları sağır edebilecek kadar güçlü bir çığlık etrafı sardı. Koca gövdesi ve görkemli kanatlarıyla dizlerinin üstüne düştü. İblisi yenmişti, ancak vücudunda dehşet verici bir ağrı hissediyordu. Gökyüzü, kan kırmızısı bulutlarla çevrilmişti. İblisin çığlıklarına yoğun bir uğultu eşlik ediyordu. İblis parçalanmaya başladı; ama kendi bedeni de her yerinden çatlamaya başlamıştı.

Acı acı çığlık atmaya başladı. Bilincini yitirmeden önce duyduğu son sözler, iblisin dehşet içindeki sesinden çıkan şu cümle oldu:

*“Anlamsız kıldığın dünya,
ikiliği ile var oluyordu.”*



bekleyiş

YAĞMUR KAPLAN

Sen gelirsen bu yıl,
Kışın dallarda yapraklar duracak.
Bahar cemre düşmeden gelecek.
Sen geliyorsun diye
Gökkuşağı sekiz renk olacak.
Kalbim hiç gitmemişsin gibi atacak.

Gitme demedim sana ama gel diyorum.
Eylemdeki bir işçinin bağıırışı gibi
Öyle coşkulu, öyle içten, öyle gerçek...
Yeni doğan bir bebeğin annesine haykırışı gibi
Öyle muhtaç..
Kalbimin tüm sendikalarında senin için şimdi
Bekleme grevi.

Sen ki vaktinden sonra gelirsen
Ben de bitip tükenmişsem
Üzülme.
Yakılan kitapsak ateşiyle ısınırız.
Yakılan ağıtsak gözyaşıyla yıkanırız.
Anlayacağın her gelmeyişinde yanacağız..
Ama merak etme biz külle duman kadar yakınız.

sözün ve sessizliğin gücü: toplumsal bir çatlak üzerine



BİBLİYOFİLA

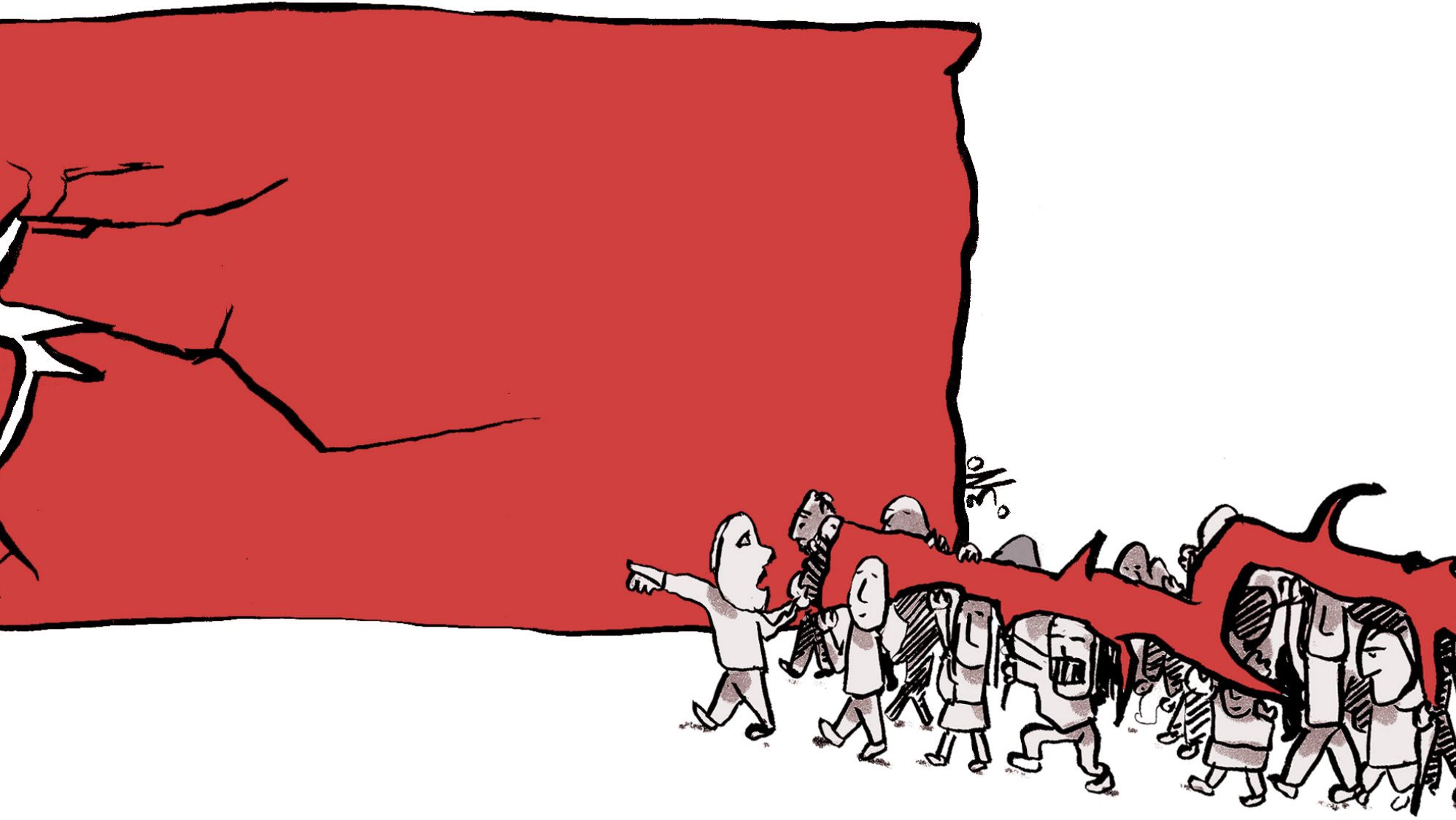
Bir ülkenin gündemi, sadece yaşanan olaylarla değil bu olaylara karşı toplumsal tepkilerin şekliyle de belirlenir. Türkiye'de son dönemde yaşananlar, bir yandan halkın ruh halini yansıtırken, bir yandan da devletin, halkıyla kurduğu ilişkinin ne denli kırılgan olduğuna dair çarpıcı bir gösterge olmuştur. Toplumsal bellekteki en derin izlerin bazen en küçük adımlarla başladığını unutmamalıyız. Ve belki de bu adımlar çoğunlukla sessizce atılır ve biz yankılarını daha sonra duyarız.

Siyaset, toplumsal bir düzeyde gerilimlerin sürekli taze tutulduğu, bir yandan da manipülasyon araçlarıyla yönlendirilen bir alandır. Ancak bu gerilim, bir noktada kırılma noktasına ulaşır ve o sesin yükseldiği an olur. Birisi konuşur ve o ses, yalnızca o kişinin değil, aynı zamanda toplumun ortak ruhunun bir yansıması haline gelir. Son günlerde yaşanan tutuklamalar ve protestolar da işte tam bu noktada bir toplumun uzun süredir bastırılmış öfkesinin, belirsizliğinin ve korkularının dışı vurumudur.

İçinde bulunduğumuz çağda, toplumsal olaylar birer "sinyal" gibi çalışır. Bir olay ilk bakışta yalnızca bireyin yaşamına etki eder gibi görünebilir; ancak derinlemesine bakıldığında, bu olaylar, halkın devlete karşı hissettiği güvenin zedelenmesinin önemli bir işareti olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir bireyin kaybı, toplumun hafızasında çok daha büyük bir çöküşün habercisi olabilir. Ve bu çöküş, sadece siyasi figürlerin değil, aynı zamanda halkın ortak değerlerinin de tehdit altına girmesiyle derinleşir.

Burada sesin gücü kadar, sessizliğin de bir etkisi vardır. Sözün bazen yalnızca bir çağrışım, bir his taşıdığını söyleyebiliriz. Ancak sesin yankılandığı her alanda, bir başka yansıma ve bir başka ses daha vardır. Sessizlik, çoğu zaman sesin içerdiği mesajdan daha güçlüdür. Ne zaman bir kelime söylenmişse halkın düşünce ve duyguları da ortaya çıkar. Ve ne zaman sessizlik hüküm sürse işte o zaman toplumun karşılaştığı içsel boşluk daha da derinleşir.

Bugün yaşadığımız toplumsal gerilim, yalnızca bir siyasi mücadele değil, aynı zamanda bir kimlik arayışıdır. Toplum, bir yandan kendisini ifade etme biçimlerini ararken, bir yandan da geçmişin



mirasıyla yüzleşmeye çalışmaktadır. Hukukun, adaletin ve özgürlüğün değerleri belki de hiç bu kadar sorgulanmamıştır. İnsanlar, geçmişin izlerinin üzerine inşa edilen düzende ne kadar adalet arayışında olduklarını sorgularken, aynı zamanda bu düzenin onlara sunduğu güvenliği ve istikrarı yeniden düşünmektedirler.

Sonuçta, bu toplumsal gerilim yalnızca bireysel bir kaybın ötesine geçer; kolektif bir kimliğin ve ortak değerlerin sorgulanmaya başlandığı bir dönemeçtir. Türkiye'nin içinde bulunduğu bu siyasi ortamda, halkın hissiyatı, her ne kadar günlük olaylarla sınırlı kalıyormuş gibi görünse de, aslında derin bir kırılma noktası oluşturmuştur. Bu kırılmanın yankıları, yalnızca bu şimdiki nesli değil, gelecek nesilleri de şekillendirecektir.

Halkın geçirdiği bu tür dönüşümler, bazen yalnızca sessizliğe bürünür, bazen de çığlıklar halinde yükselir. Her iki durumda da kesin bir şey vardır: Değişim kaçınılmazdır. Ancak bu değişimin ne yönde şekilleneceği, halkın sesinin ne kadar güçlü ve ne kadar derin olduğunu anlamaktan geçer. Bugün sesin gücünü aynı zamanda duymayan kulaklar da anlamalıdır.

Yine de tarih her zaman içinde bir iyimserlik barındırır. Zira en karanlık anlarda bile, en ufak bir kıvılcın, yeni bir ışığın doğuşunu müjdeleyebilir. Belki de, bugün yaşadıklarımız, geleceğe dair umutların yeniden filizlenmesinin ilk adımlarıdır. Özgürlük, adalet ve eşitlik gibi evrensel değerlerin varlığını sürdürebilmesi, bu zorlu süreçlerde halkın bilincinin daha da büyümesiyle mümkün olacaktır. Her bir ses kendi gerçeğini duyurmak için yükseldiğinde bir toplumun yeniden doğuşu da kaçınılmaz olur.

Ve belki de bu dönemde her bireyin kendi kimliğini bulma yolculuğu sonunda tüm toplumu daha güçlü, daha direngen bir yapıya kavuşturacaktır. Gelecek kaybolmuş bir şeyin peşinden gitmek değil, toplumsal hafızanın yeniden şekillendiği bir dirilişin harfleriyle yazılacaktır. Sesler birleştiğinde yalnızca tek bir ses değil tüm halkın ortak bir çığlığı olur. Bu çığlık, değişimin ve umudun simgesidir.

garazkâr kral

SONER EŞBERK



*ir varmış, bir yokmuş... Evvel
zaman içinde, kalbur saman
içinde, develer tellal iken, pireler
berber iken, ben babamın
beşiğini tıngır mıngır sallar iken*

çok çok uzak diyarlarda -çok uzak da olmayabilir- büyük bir ülke varmış. Bu ülkenin çeşit çeşit insandan oluşan çok güzel bir halkı varmış. Bu halkı birbirine düşürmek için nice oyunlar oynanmış, nice tezgâhlar kurulmuş zamanında amma istenilen çamur kıvamına getirilememiş bu halk. Gel gelelim günün birinde bir kral çıkmış ortaya. Bu kral uzun boylu, yüksek sesle konuşan, garip bıyıklı bir kralmış. Herkese, her şeye bağırان hatta kümesinde akıllıca duran bir güvercini bile şemsiyesiyle dürten sinir küpü şeklinde bir adammış. Bu kral saraya çıkıp görevine başladıktan sonra güzelim ülkenin havası birden değişmiş. Yüzleri gülenler somurtmaya başlamış. İnsanlar karınlarını zor doyurur olmuş artık. Bu huzursuzluğu hisseden kral nedense çok mutlu olmuş. Halk huzursuz oldukça kral keyiflenir, kral keyiflendikçe halk huzursuz olurmuş.

Bir gün kral vezirlerinden birine şöyle demiş:

“Eyyy vezir! Bu halk beni seviyor mu lan?”

“Sizi sevmeyen ölsün kralım!”

“Ölmese bile zindanda çürüsün. Ya bir taraf olacaklar ya bertaraf! Emrediyorum beni sevmeyen biri olursa zindana atılsın!”

“Emriniz başım üstüne efendim.”

Emri alan vezir ülkenin her yerine haber salmış. “Kim ki kralımızı sevmez hemen zindana atıla!” demiş. Bu fermanı sonra halk tamamen ikiye ayrılmış. Kralı sevenler ve sevmeyenler. Gün geçtikçe zalimleşen kral, vergileri arttırmış. Sarayını beğenmemiş yıktırmış ve yenisini yaptırmış. Başka ülkelerden çok lüks at arabaları aldırılmış. Keyfine keyif katmış. Tabii ki bu süreçte kralseverler de zenginleşmiş ve kralı sevmeyenleri sürekli ihbar edip onları krallık düşmanı ilan etmişler. Kral sadece kendini sevmeyenlere değil sevenlere de bağırıp çağırmaya hatta bazılarını zindana atmaya başlamış. Gün geçtikçe güç zehirlenmesi yaşayan bu kral artık kendi doktorlarını da korkutmaya başlamış. Bir doktoru krala narsistik kişilik bozukluğu teşhisi koymuş. Tabii ki bunu ne krala ne de vezirlerine söyleyebilmiş. Başka bir doktor arkadaşına söylemiş sadece. E, ülkede artık birbirini satan satana... Bu diğer doktor arkadaşının koyduğu teşhisi vezirlere yetiştirmiş. Sonra kral kendisine teşhis koyan doktoru deli ilan edip zindana attırmış. Kral ülkedeki her şeyi kontrol altına aldığını zannediormuş artık. Kimsenin ona karşı çıkamayacağını ve sonsuza kadar zevküsefa içinde yaşayacağını düşünüyormuş.

Vurdumduymaz, okumayı sevmeyen, gerçeklerden uzak yaşayan, irdelemeyenler hariç diğerleri için yaşanılmaz bir yer hâline gelmiş güzel ülke. Zaten kralın kendisi de kitap okumayı sevmeyen birisiymiş. Gücünü de az önce bahsettiğim vurdumduymazlardan almış. Büyük bir güçmüş bu. Thomas Gray'ın "Cehalet mutluluktur!" sözünün vücut bulmuş hâliymiş. Hoş, adamın şiirini okuduklarını, okusalar da doğru anlayacaklarını düşünmeyiniz sakın. Bazen basit bir olguyu dahi anladıklarını, irdelediklerini ve bir şey için mücadele edebildiklerini bile düşünmeyiniz. İşte öyle karanlık bir güçmüş.

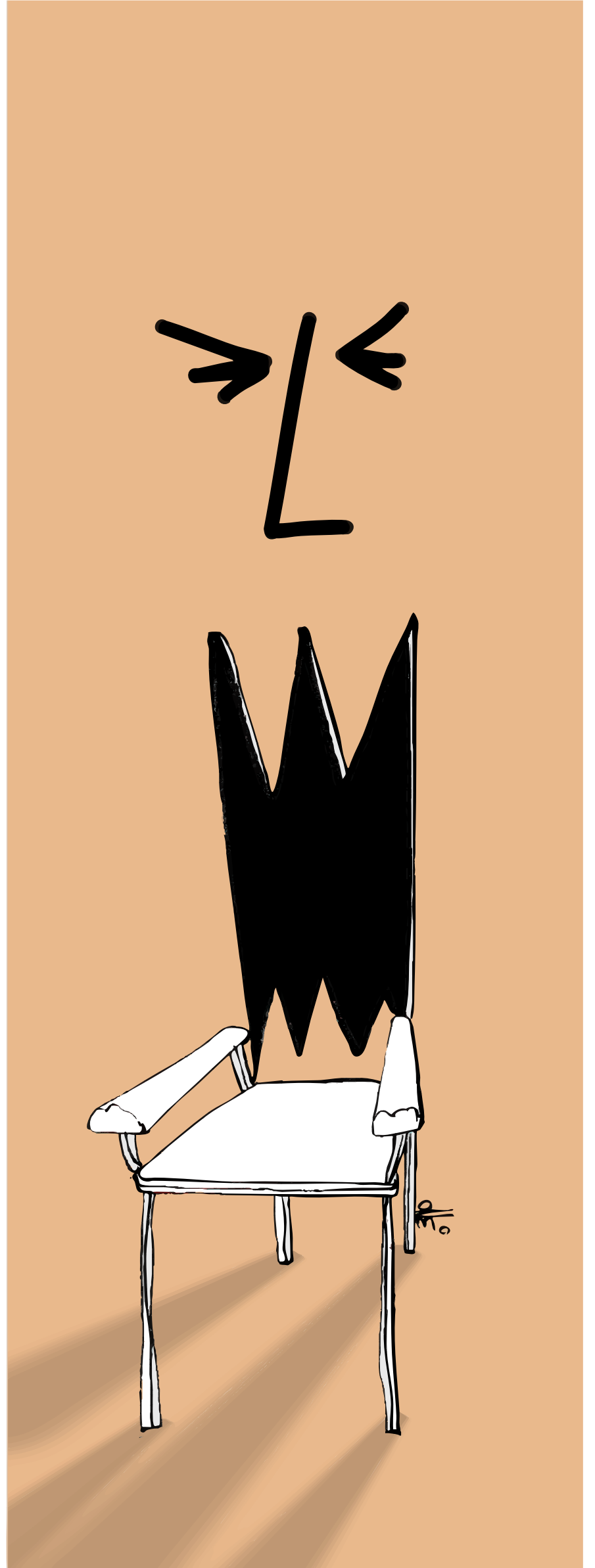
Bir gün saraya yakın bir yerde bir genç "Hani şimdi biz/ İnanın güzel günler göreceğiz çocuklar/ Güneşli günler göreceğiz..." dizeleriyle bir şiiri bitirmek üzereyken saray muhafızları bu genci alıp zindana atmışlar. Garazkâr kral sarayın balkonuna çıkıp halka seslenmiş:

"İşte görüyorsunuz! Bazı kendini bilmezler, bazı edep yoksunları bizim kurulu düzenimizi yıkmaya teşebbüs ediyorlar. Ülkemizin bayrağına, inancımıza küfrediyorlar!" demiş.

Bu konuşmadan sonra halk birbirine düşmüş. Garazkâr kral yine o garip bıyığının altından gülmeye başlamış. Ama sırtıırken bir şeyi fark etmiş. Bu ülkede şiir okuyan, roman okuyan, araştıran, sorgulayan gençler de varmış. Bu gençler özgürlüklerine düşkünmüş. Dillere destan olan, dünyanın her yerine nam salmış, mücadelenin ve özgürlüğün atası mavi gözlü devin torunlarıymış. Kral; şiir okuyan, sorgulayan, zalimliklere direnen ne kadar genç varsa hepsini zindana atmaya başlamış. Yani asıl savaşı aydınlıklaymış. Fakat birini zindana atsa ertesi gün on, onunu atsa ertesi gün yüz oluyormuş bu direnen gençler. Çünkü ne yaparsa yapsın, kimi zindana atarsa atsın insanların içindeki umudu bitiremeyeceğini anlamış.

Günler geçmiş ama işler hep tersine gitmiş Garazkâr kral için. Ne isyanlar bitiyor ne de gençler ona itaat ediyormuş. Geceleri korkmaya, uykuları da kaçmaya başlamış. O çok sevdiği tahtına veda edeceğini kabullenmiş artık. En yakınından bile şüphelenir olmuş ve bir gece kaçmış gitmiş ülkeden sessizce. Ertesi sabah kralı çok sevenler de dâhil olmak üzere bütün halkta bir rahatlama, bir mutluluk peyda olmuş. Bütün gençler salınmış dışarıya. Davullar çalınmış, oyunlar oynanmış, yemekler yenilmiş. Halk kırk gün kırk gece bayram etmiş ve anlaşılmış ki hiçbir karanlık aydınlığa galip gelemezmiş.

Onlar ermiş muradına, biz çıkalım direnişe!



kamufle

Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz

Sabır taşı paramparça oldu
Memleketim yalandan boğuldu
Vatandaşın ahı üstünüzde yara
Şimdi kalan sağılar bizim, sokak taş sopayla doldu
Orantısız şiddet emirlerle geldi
Sonra biber gazı kapsülleri kaburgamı deldi
Hiçbi' televizyon bundan bahsetmedi
Yancı haber kanalları, yancı gaz'teleri
Bastırılan toplum hakikati gördü
İstanbul'da Saraçhane, Ankara'da ODTÜ
Sana adaletten fazlası gerekli
Artık üniversite kampüsleri direndikçe özgür

Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz

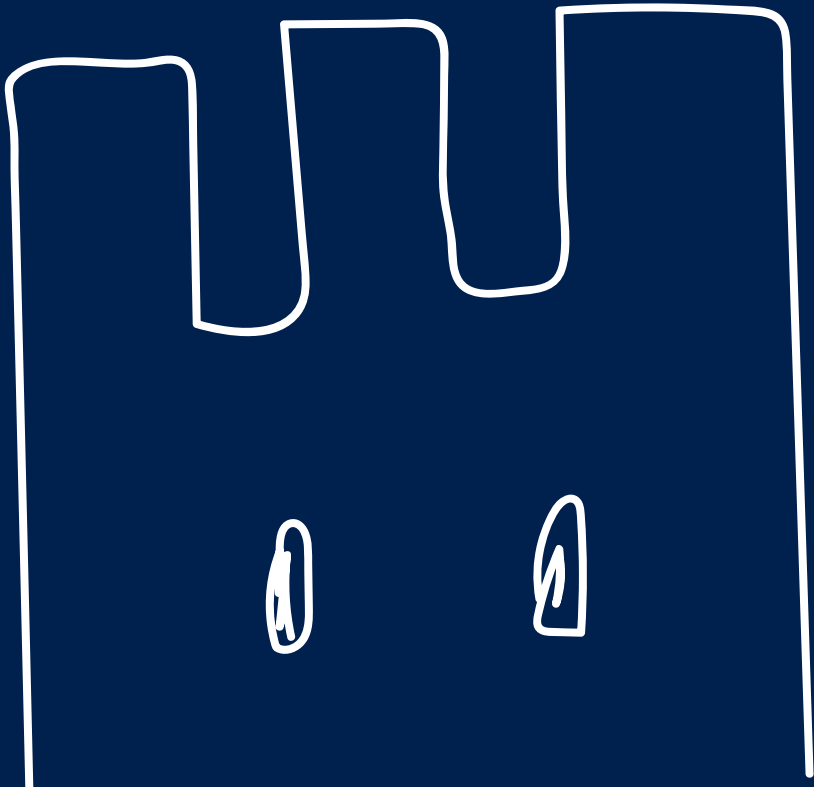
Güllük gülistanlık barikatın ardı
Gaz değil, mutluluktan gözlerim yaşardı
Gencecik çocuklar boykot eder sistemi
Uzaktan izleyenlerin dürülür defterleri
Anam, babam işçi emekliydi
Gayet iyi bilirim emeklinin hâlini
Asgari ücret artı üç çocuk ve ekmek
Ne haddine fukaranın aşına göz dikmek?
Planlar bozulunca kayyum atar biri
Diplomasız bi' kimsenin diploma iptali
Avukata yasak Çağlayan Adliyesi
Fokur fokur kaynıyor Silivri

Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz
Halkına saldıran polis
Biz sizi biliriz

Basri Fırat Bayraktar aka Kamufle

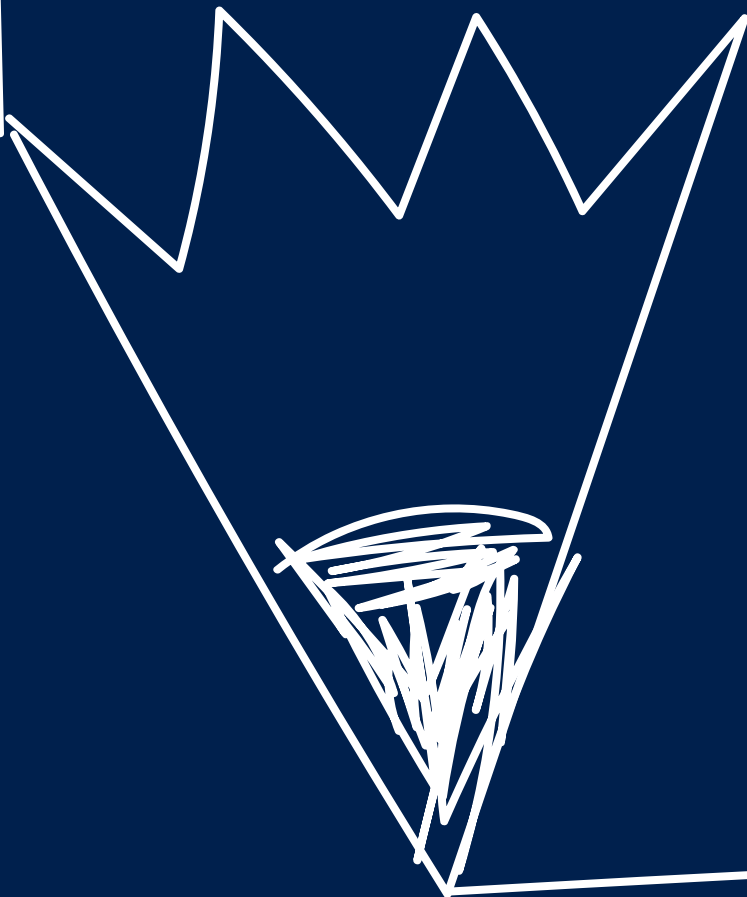






kalemin direnişi

ÖZLEM ABUT OTLUOĞLU



Tarih boyunca insanlığın türlü baskılarla, adaletsizliklerle ve zulümlerle karşı karşıya kaldığını biliyoruz.

Peki, hak yerini nasıl buldu?

Temel hak ve özgürlüklerle taçlanmış onurlu bir yaşam sürme bilincinde olan insanoğlunun direnişi sayesinde. Mukavemet, kendini kimi zaman bir halk hareketi kimi zaman bireysel bir başkaldırı olarak göstermiş; edebiyat ve diğer sanat dalları da hak mücadelesinde cephedeki yerini almıştır.

Edebiyatın direnişle kurduğu bağı kendini hem bireysel hem toplumsal düzeyde gösterdiğini söyleyebiliriz. Bireyin iç dünyasında yaşadığı çatışmalar, baskıya karşı sergilediği duruş; aynı zamanda toplumların zulme, eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı verdiği mücadele, edebî eserlerde her daim yankı bulmuştur.

Ne güzeldir Nazım Hikmet'in Davet adlı şiiri:

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan
bu memleket, bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak
ve ipek bir haliye benzeyen toprak,
bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu,
bu dâvet bizim...

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim...

Yaşar Kemal'in İnce Memed'i de Anadolu halkının zulme karşı verdiği direnişi sembolize eder. İnce Memed'in ağalara karşı bireysel olarak başkaldırırken bir halk kahramanına evrilmesi, yalnızca fiziksel mücadelesinin değil; adaletin, özgürlüğün ve halk iradesinin bir temsiline dönüşmesini anlatır. Çok etkileyici, öyle değil mi? Dünya edebiyatında da direnişin temsilleri var...

Aklıma ilk gelen George Orwell'in 1984 adlı romanı. Yazar, eserinde totaliter bir rejime karşı düşünsel bir başkaldırıyı tüm çıplaklığıyla okura aktarmayı başarır. Orwell'in kaleme aldığı metin, bir distopya olmanın ötesinde, bireyin düşüncelerinin bile denetlendiği bir dünyada düşünce özgürlüğü için verilen sessiz ama kararlı mücadelenin çarpıcı aktarımıdır.

George Orwell demişken Hayvan Çiftliği adlı novellasına değinmezsem olmaz. Anlatının finalinde okurda deprem etkisi yaratan o satırı hatırlayalım:

“Tüm hayvanlar eşittir ama bazı hayvanlar daha eşittir.”

Orwell bu kez, direnişin içten içe nasıl yozlaştığını, hatta bir güç zehirlenmesine sebep olabileceğini ustalıkla anlatıyor. Verdiği mesaj açısından farklı bir kulvarda diye düşünüyorum, bilmem bana katılır mısınız?

Albert Camus'nun Veba adlı romanı da var, onu da unutmamak gerek. Eser, Cezayir'in liman şehri Oran'da yaşanan veba salgını karşısında insanlığın verdiği etik ve ruhsal mücadeleyi aktarır. Camus burada, umutsuzluk içinde bile bir anlam arayışının ve direnişin mümkün olduğunu gösterir ki bu, 2020 yılında patlak veren pandemide yaşadıklarımızın sanki kehanetiydi.

Kalem

bazen bir kılıçtan keskin, bazen bir kalkan kadar koruyucudur; direnişini kimi zaman bir şiirin dizelerinde, kimi zaman bir romanın satır aralarında sergiler.

Edebiyat, sadece güzelliğin, duygunun ya da hayal gücünün değil; aynı zamanda mücadelenin, dayanışmanın ve umudun da aracıdır.





Bihnter Dinçel

Her dönemin kendi karanlığı, kendi suskunluğu, kendi hayal kırıklıkları olur. Ama bazı insanlar vardır; o karanlığın içinde bile hikâye anlatmaktan vazgeçmezler.

Bihter Dinçel, yalnızca bir oyuncu ya da yazar değil; izleyen, düşünen, hesaplaşan, sorgulayan bir anlatıcı. Sahne üstünde, satır aralarında ya da mikrofonun başında... O, hep insan hikâyelerinin peşinde.

Biz de Talihsizlik Dergi olarak onunla yalnızca yaptığı işleri değil; hayatı, hafızayı, mücadeleyi, mizahı ve umudu konuştuk.

devamı arka sayfada...

Bihter Dinçel, 2025 yılında aynaya baktığında ne görüyor?

Zamanın getirdiği güzellikleri görüyor. Diğerleri aynaya dahil değil.

Kendinizle yüzleşseniz, kendinize ne söylediniz?

Kendimle sık sık yüzleşiyorum ve sanırım söylemek istediklerimi söylüyorum. Biriktirmediklerimi size söylemeye başlarsam da sayfalar yetmez .

Bugüne kadar yaşadıklarınızın içinde; bugün olduğunuz Bihter Dinçel'i en çok hangi deneyimler şekillendirdi?

Cesurca çıktığım yolculuklar diyebilirim. Pes etmedim ve amaç edindiğim şeyler için çok çalıştım. Yenilgilerden öğrendiğim çok şey oldu. Yenilgi sandıklarımızın içinde en büyük kazanımlar gizliymiş aslında. Fikirlerimi şekillendirmekten, değişmekten dönüşmekten korkmadım. Hala öğrenmeye ve dönüşmeye devam ediyorum. Ömrüm yettikçe de öyle olacak.

Hayatınızda en çok sizi büyüten şey ne oldu?

Anne olmak.

Felsefe eğitimi almış olmanız, karakter yaratırken ve hikâye kurarken size nasıl bir bakış açısı kazandırıyor? Sanatla düşünceyi buluşturduğunuz yer neresi?

Felsefi bilinç, her türlü bakış açısını genişletiyor insanın. Her konuya geniş bir perspektifle bakma becerisini öğrenmeye çalıştık öğrencilik yıllarımızda. Bunun katkıları elbette mesleki olarak da çok büyük oldu. Bir karakter oluştururken onun katmanlarını, yaşam tecrübesini, sosyal etkilerin ondaki yansımalarını da ele alarak değerlendirmeye çalışıyorum. Felsefe virüstür demişti bir hocamız, okula başladığımız

ilk seneydi. Ve fakat bedeninize bir kere nüfuz etti mi ömrünüz boyunca onunla yaşamak zorunda kalırsınız. Tam olarak böyle bir şey işte. Hiçbir şey sadece olduğu, görüldüğü şeyliyle “o şey” olamıyor bende. Derinlikli ve çok boyutlu oluyor. Sanatın en güzel renklerine felsefi sesler fısıldıyor aslında. Ben de tüm seslerden azade, o sesleri duymaya çalışıyorum. Çok keyifli.

Hikâyelerinize baktığımızda umutla ironiyi, acıyla mizahı birlikte kullandığınızı görüyoruz. Hayatla kurduğunuz bu dengede mizah sizin için bir savunma mı, yoksa bir yol açma biçimi mi?

Benim genel olarak yaşama biçimim de böyle aslında. Hepimiz için öyle ama ben her uç duyguları bir arada yaşamaktan, dışarda yaşamaktan çekinmiyorum sanırım. Uçların arasındaki her duygunun da kendi içinde tuhaf bir dengesi var. Hiçbir duygu tek başına uzun süreli taşınabilir ve tahammül edilebilir değildir. Mutluluk bile. O dengenin içinde hikaye anlatmaya başladığımda da kendiliğinden bir akış başlıyor. Kendi ritminde bir melodi oluşuyor sonra. “Bana has” olan şey aslında tüm samimiyetimle o duyguları tarifleme halim. Size bu soruyu sorduranın da bu şeffaflık olduğunu düşünüyorum.

Anlattığınız hikâyeler genellikle kırılma ve direnç arasında gidip geliyor. Türkiye’de kadın olmayı ve kadın karakter yaratmayı düşündüğünüzde, en çok neyi anlatmak istiyorsunuz?

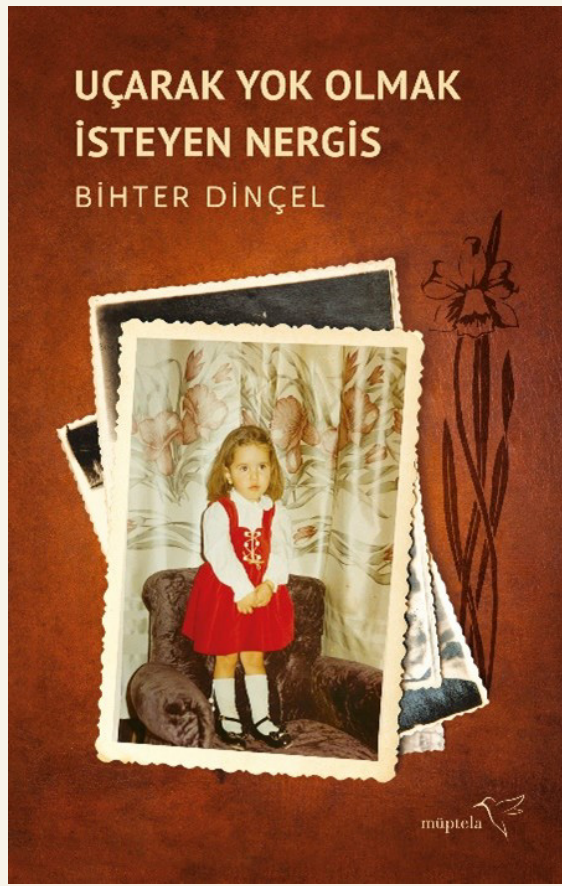
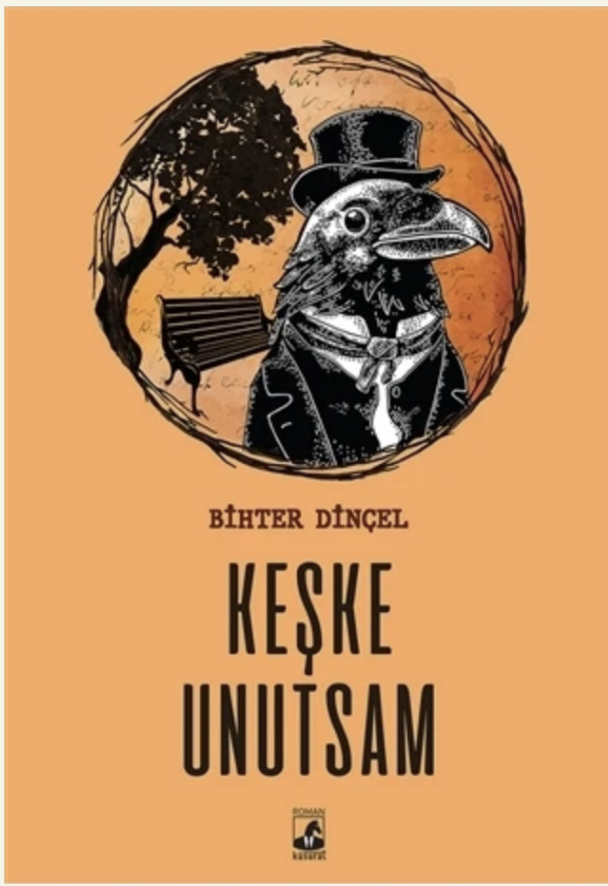
Aslında anlattıklarım kadar anlatamadıklarım ve henüz anlatmamış olduklarım- ama muhakkak anlatacaklarım- da var. “Kadın olmak” başlığının altında gerçekten kocaman ve dediğiniz gibi, ayrı bir “Türkiye’de kadın olmak” alt başlığı açmak gerek, ki bu başlığın altında da kendi içinde budaklanacak başlıklar var. Türkiye’nin hangi coğrafyasından söz ediyoruz? Özgürlük hudutlarının, sosyoekonomik ölçütlerin hangi boyutlarda olduğu ortamdan? vs vs... Uzar gider. Ben de bu başlıkların orta derecesinde zorlukların olduğu yollardan geçtim diyebilirim.



Kimilerine göre daha konforlu ama birçoklarına göre de zorlayıcı ve zincirleri kırmak gerektiren yollardan. Babam askerdi ve farklı illerde ikamet ettik. Birçok kadın tanıdım. Komşular, aileden kadınlar. Farklı yörelerden, inançlardan, farklı duyguları farklı biçimlerde yansıtan bir çok kadın. Ceplerim çok dolu. Onları tariflemek, hikayelerimi onlarla süslemek, onlara benzeyen kadınları hikayelerimin merkezine koymak görevim gibi sanki. En korkak sandığınız kadınların bile bu coğrafyada yaşama tutunma çabası çok büyük cesaret aslında. Bu sebepten tek bir örnek veremem size. Kadınların gölgede kalmış meselelerini, insanların örtülü duygularının bir arada nasıl cana geldiğini anlatmaya devam edeceğim diyeyim. Merak edenler okusunlar lütfen.

Bir dönem sahnelediğiniz tek kişilik “Ayna Ayna” oyununda seyirciyle bire bir buluşuyordunuz. O yalnız sahne anında oyuncu olarak kendi içinizde nasıl bir yolculuk yaşıyorsunuz?

O benim yazmış olduğum üçüncü tiyatro oyunu metniydi ve ilk tek kişik oyunumdu. Henüz 21 yaşımıydım, öğrenciydim. İnanılmaz bir deneyimdi. Oyun içinde dokuz on tane kadın karaktere can veriyordum. O oyun bana çok güzel kapılar açtı.



“Keşke Unutsam” romanınız, bireysel ve toplumsal hafızaya dair düşündürüyor. Bugün sizin için hatırlamak ve unutmak ne anlama geliyor?

Hatırlamak da unutmak da insanın bazen hediyesi, bazen de laneti olabiliyor. Unutmak istediklerimi unutabilmeyi, hatırladıkça yeşerdiğim, hala o günkü güzelliğiyle yüreğimi kanatlandıran her ne varsa da son nefesime kadar hatırlamayı diliyorum. Toplumsal hafıza ile ilgili de, “Keşke Unutsam” kitabının anlatıcısı sevgili kuzgundan bir alıntı yapmak isterim:

“Bana sorarsan ki; “Kendi hayatını unutmak mı, yoksa tanık olduğun zamanların zulmünü unutmak mı?” diye.... Kendimi unutmak derim! Kendimi unutmak beni üzer, beni yorar. Ama geçmiş zamanların gerçeklerini, şahıslarını, hadiselerini, felaketlerini, değerlerini, değerlilerini ve değersizlerini unutmak felaket olur. Geleceğe ihanet olur! Ben hain olmaktansa, yok olmayı tercih ederim.”

“Uçarak Yok Olmak İsteyen Nergis” ile okurun karşısına yeni bir hikâyeyle çıktınız. Bu kitabın yazım süreci sizin için nasıl başladı? Yeni bir anlatıya başlarken sizi en çok heyecanlandıran şey ne oluyor?

Son romanım, uzun bir yolculuktu. Benim için uzun diyebilirim. Kafamın içinde dönüp durur hikayeler ve birleşmeye başladıkları anda masaya otururum. Bu kitapta masaya oturma sürecim bir yıl kadar sürdü ama sonrası su gibi aktı. Bir “an” la

başlayan hikayemin iki yönlü rotası vardı, masada üncüsü de oluştu. Yazarken oldu bu. Sekiz ay başka hiçbir şeyle uğraşmadan sadece romanımı yazdım. Daha önceki oyunlar ve ilk romanım hep başka işlerin arasında yazılmıştı. Bu konsantrasyon başka türlü bir disiplindi benim için. Yazarken okumalar da yaptım. Kitap bittiğinde “şifasıyla” dedim, benden çıkanın şifasını hissedebiliyordum. Şimdi eline alan her okurun da kitabı bitirdiklerinde ne demek istediğimi anlayacaklarını tahmin edebiliyorum. Bitirip hislerini benimle paylaşanlar da aşağı yukarı buna benzer tariflerle geliyorlar. Bu kitabın başlangıcı da, süreci de, nihayeti de benim için apayrı ve çok büyük heyecanlardı. Eşsizdi.

“Mercaniye Çok Yaşa” oyunu hem tarih hem mizah hem de toplumsal eleştiri anlamında güçlü bir iş. Bu hikâyeyi oynarken sizi en çok zorlayan ve heyecanlandıran şey neydi? Oyunu siz nasıl anlatırsınız?

Zorlayan hiçbir şey olmadı. Çok keyifli ve yumuşacık geçti prova süreçleri. Oynadıkça hem kendi karakterim, hem oyun arkadaşlarımdan can verdiği karakterler, hem de oyunun bütünü daha da pişiyor ve lezzetleniyor. Oyun da memleket gibi oyun işte. Gülümserken doluyor gözlerimiz.

Dergimizin adı "Talihsizlik". Sizin de hayatınızda “Bu ne talihsizlikti!” dediğiniz ama sonrasında sizi başka bir yere taşıyan bir hikâyeniz var mı?

Sanıyorum ben sizin derginizden başka hiçbir şeye “Talihsizlik” demem Lügatımda yoktu, artık var. Ama sizinkisi güzel bir “Talihsizlik”.

Türkiye'nin bugününe baktığınızda siz umutlu musunuz? Tüm bu karışıklığın içinde üretmeye, düşünmeye ve hayal kurmaya nasıl devam ediyorsunuz?

Ben umutlu doğanlardanım galiba. Öyle yaşamaya da gayret ediyorum. Böyle bir zamana denk geldik, yapacak bir şey yok. Her dönemin kendine has zulümleri, zorlukları var elbette ve insanlar bu koşullara bir şekilde uyumlanmış ve yaşamaya üretmeye çalışmış. Biz de onlardan aldığımız mirası yaşatmaya ve ileriye taşımaya çalışmalıyız. Çocuklarımıza, gelecek zamanların Türkiye'sine, doğaya borçluyuz. Üretmekten, çalışmaktan ve iyiyi hayal etmekten başka şansımız yok. Bunun için mukavemet gerek ve bu gücü kaybetmemek için çabaladığım kadar dua da ediyorum. Kolay değil ama inanmak istiyorum. Güzel günler göreceğiz güneşli günler... Demekten vazgeçmek istemiyorum.

Genç sanatçılar, özellikle genç kadın sanatçılar için bugün yola çıkmak kolay değil. Onlara en çok neyi hatırlatmak isterdiniz?

Dış görünüşlerine yaptıkları yatırımların en az iki mislini akıllarına ve mesleki melekelerini geliştirmeye yapmalarını öneririm. Sosyal medyanın tuzaklarından uzak durmalarını, özgünlüklerinden vazgeçmemelerini, tüm uzuvlarıyla barışık olmalarını, mesleğimizin geliştikçe güzelleşen bir hediye olduğunu hiç unutmamalarını öneririm. Onları biricik yapan özelliklerini yok edip kalıpların içine girmek yerine onları "biricik" yapan niteliklerini parlatmalarını, çok okumalarını, sinema ve tiyatrodan hiç kopmamalarını öneririm.

Önümüzdeki dönemde üzerinde çalıştığınız yeni projeler, yeni hikâyeler var mı? Okuyucularımız ve izleyicileriniz sizi yakın gelecekte nerelerde görecek?

Var. Yeni bir oyun ve yeni bir kitap için notlar almaya başladım. Sinema ve televizyon için henüz net bir şey yok. Önümüzdeki günlerde şekillenir. Mercaniye Çok Yaşa oyunumuz da devam edecek.



Klişe Sorular Bölümü

Bihter Dinçel, 2025 yılında Mars'a gönderilse ve yalnızca bir yemek, bir film, bir albüm ve bir kitap seçme hakkı olsa... Hangilerini alırdı?

Yemek: Zeytinyağlı kabak.

Film: The Big Lebowski (Daha kült filmlerim var ama onların melankolisi ve derinliği Mars'a uygun değil)

Albüm: Sezen Aksu "Serçe"

Kitap: A. Hamdi Tanpınar "Huzur"

Bazen bir hikâye anlatmak, hayatta kalmanın başka bir yoludur ve bazen düşünmek bile başlı başına bir direniş olur.

Biz hâlâ anlatıyoruz, hâlâ düşünüyoruz.

Bu samimi röportaj için Bihter Dinçel'e çok teşekkür ederiz.

deadline

SERHAN ACAR

Reklamcılara özel huzur evi "Deadline"

Sen,
reklamcı,
geleceği nerede görüyorsun?

Yapay zeka da mı?

Aferin, tüm gelişmeleri yakından takip ediyorsun ama ben “senin geleceğini” soruyorum, mesleğinin değil. Geleceği nerede görüyorsun? mesela gelecekte emekli olabilecek misin acaba?

Etrafına bir baksana, hiç emekli olmuş reklamcı gördün mü? Görmedin değil mi? Çünkü mesleği reklamcılık olup, emeklilik yaşına ulaşabilmiş o kadar az insan var ki, Dodo kuşlarının nüfusu bile daha fazla.

Zaman geçiyor reklamcı, bugün ister junior, ister senior, istersen yönetici ol, yarın öyle veya böyle yaşlanacak, dinozor olacaksın. Bu sektörde dinozorluktan kaçabilirsin ama saklanamazsın.

Artık elin ayağın tutmadığında, gözün doğru dürüst görmediğinde, kalbin bitmeyen revizyonlara yetmediğinde ne yapacaksın, sevgili reklamcı? Kristal Elma’da Büyük Ödül kazandım ben mi diyeceksin?

Bunu hiç düşündün mü?

Düşünmediysen, hiç üzülme çünkü biz senin yerine düşündük:

Sevgili reklamcı! hayatında hiçbir deadline'ı kaçırmadın,

bunu hayatta kaçırmazsın.

*"Deadline" huzur evi şimdi Maltepe'de kapılarını
sadece reklamcı konuklarına açıyor.*

- 2 ve 4 kişilik tertemiz odaları,
- tek kişilik deniz manzaralı özel creative direktör suitleriyle,

yaşlanınca bana ne olacak?
sorularının cevabı artık
"Deadline" oluyor.



Reklamcılar, isterlerse
burada Maltepe
esnafından oluşan
lokal markalarımızın
brieflerini alarak
*mesleklerini icra etmeye
devam edebilirler.*

Ne demiş atalarımız?
"İşleyen demir paslanmaz."

Sen reklamcı! Hayatında hiçbir *deadline'ı* kaçırmadın.

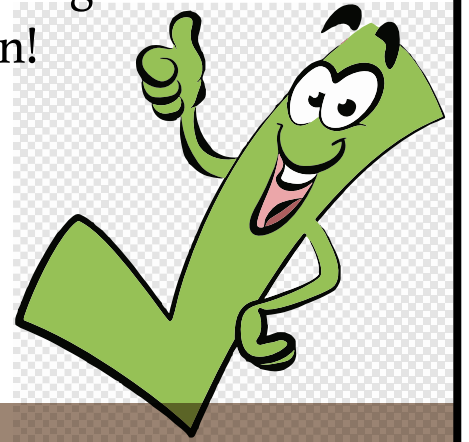
Hemen www.deadlinehuzurevi.com adresine tıkla
ve bu deadline ı kaçıрма.

Deadline'da

reklamcılar ister
odalarında yazar ve
art olarak couple'lar
halinde, ister grup
arkadaşlarıyla birlikte
kalabilirler.

Ayrıca *Deadline*'da her cuma
doktor kontrolünde,
sektörün vazgeçilmezi olan
happy hour geleneğine tam
gaz devam ediyoruz.

Biralar, hatta sigaralar
Deadline'dan!



zemberek adam

TOLGA GÜNGÖR

Ne kadınlar ne erkekler taktı, taşıdı, tarttı, hediye etti ve mutluluk, pişmanlık, hüsrân ve coşku anları onunla ölçüldü. Kimi zaman içinden bir an önce çıkılmak istenen karanlık bir girdap, kimi zaman bitmesini istemediğin bir mutluluk anının sembolü ve timsali oldu.

Zamana direnmeye çalışan adam, akrep ve yelkovan olan sembolizm ve metafor çöplüğünün artık modası geçmiş bir modernizm sancısı olduğunu fark ettiğinde, saatin içine girerken onu kontrol etmenin mümkün olacağını düşündü.

Ne bir martıya danıştı ne tilki bir dostu vardı. Zamanın çölünde yutabileceği haplar çoktan kapılmış, geriye alamayacağı günbatımları artık yalnızca önüne serilen seçimlerle açılan yollar hâline gelmişti. İleride artık birleşme imkânı olmayan seçimler çoktan başkasına kiralanmıştı.

Direkt zembereğe saldırdı; onun, ayın çekim kuvvetinden faydalanan sarkaçlı saatin salınan tokmağı gibi ivmelenmenin kaynağı olacağını biliyordu. Ama zemberek çok hassastı ve adamın ellerinde bozulan ayarı tekrar düzeltilemedi. Zaman artık ne geriye alınabilir ne de durdurulabilirdi.

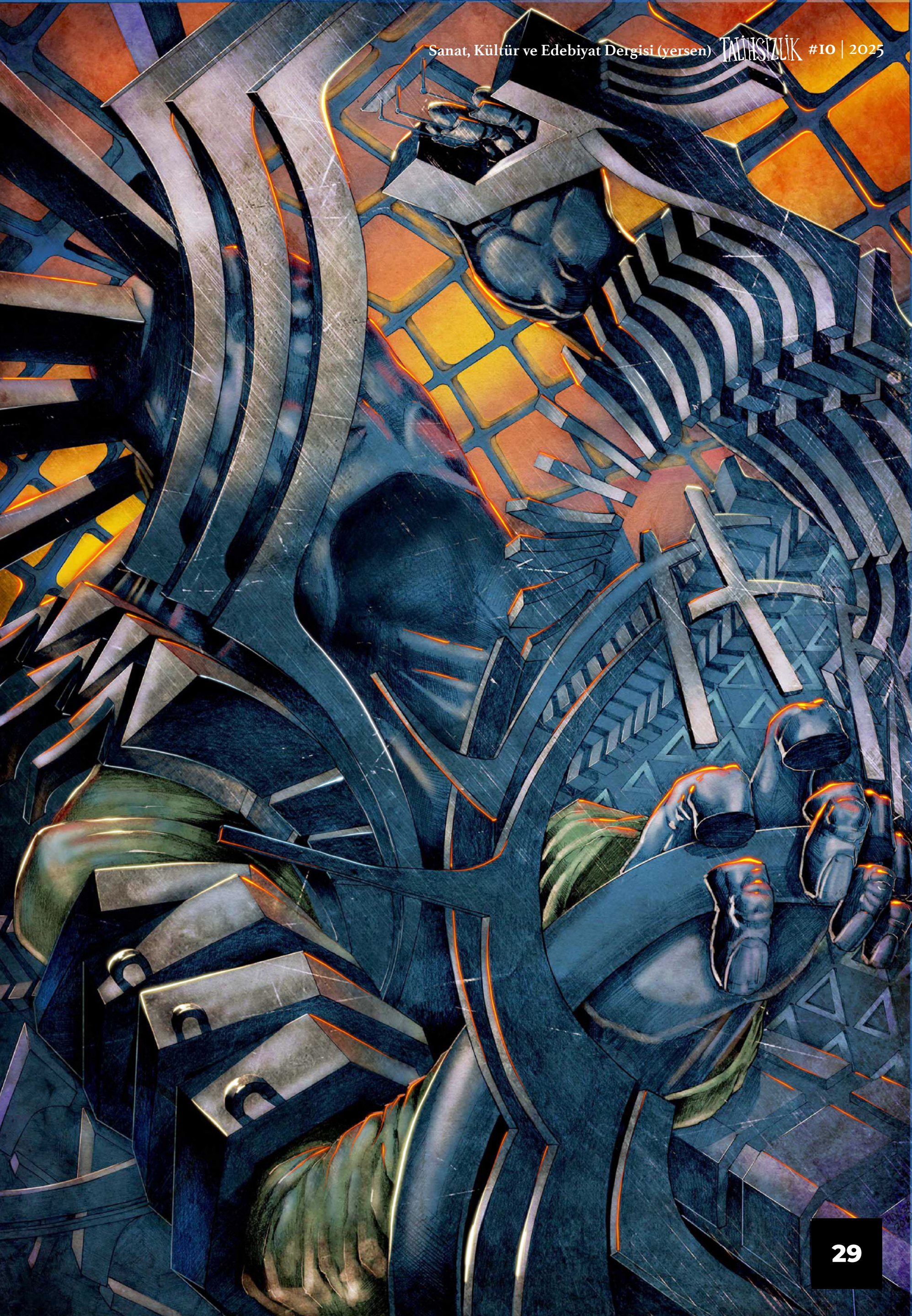
Adam orada yalnızdı ve artık saat kasasında yapılamayan görev için tek kurbandı. Kimsenin burada tekrar var olmayacağı âşikârdı, görev karanlık ve dar mekânın içinde onu bekliyordu.

Adam... Zamana direneyim derken onun bir parçası mı olacaktı? İlerideki seçeneklerin arasındaki umut mesafesini korumak isterken artık sistemin bir parçası mı olmuştu? Direniş bir tükenişe, umut başkasının planlarının bir nesnesine mi dönüşmüştü?

Yabancı, bu ortamda her parçanın ne işe yaradığını öğrenmek zorunda kaldı. Dar ve karanlık, nemli ve gürültülü... Maşa, balans çarkı, dişli takımı, bezel, tepe...

O artık saatin parçaları arasında sıkışıp ölmek için, hayatta kalmak için saati çalışır durumda tutması gereken bir zaman kölesi.

Zemberek Adam; ivmenin bekçisi, gönülsüz balans çarkı cilası, zamanın yevmiyesi, vekil zemberek, üvey dişli yakınlarının en iyi arkadaşı...



1984 yılının Ağustos ayında, İspanya'dan Antalya'nın Belek ilçesine kamp yapmaya gelen Deportivo La Coruña takımının 8 numaralı oyuncusu Ignacio Enrique, fiziği ve tekniği ile göz dolduruyordu. Organize edilen turnuvanın final maçında, kenardan atılan bir ortaya yükselen Ignacio, rakip kaleci ve stoperin arasından sıyrılarak topu ağlara yollamış, sarsıntı ile kalecinin ağzından fırlayan sakızı havada yakalayıp kendi ağzına atmış ve o dillere pelesenk olan (rakip taraftar tel örgülerine gidip sus işareti yapmak) gol sevincini yapmıştı.

O aralar çok formdaydı Ignacio. Segunda División'un (İspanya 2. Lig) orta sıralarında yer alan Deportivo La Coruña takımında gösterdiği performansla, La Liga Santander (İspanya Premier Lig) takımlarının transfer listelerinde ilk sıralarda yer alıyordu. Saha dışında da yakışıklılığı, sempatik tavırları ve efendiliğiyle çevresinde rağbet görüyordu. Turnuvadan kazandığı para ödülünü Patara Antik Kenti'ni Koruma ve Yaşatma Derneği'ne bağışladı ve gönüllere bir kez daha taht kurdu. Anlatacağımız hikâyenin temelleri de böylece atılmış oldu.

SÜHREYL ENRIQUE

CENK ÜSTÜN

Yaptığı hatırı sayılır bağış vesilesiyle, Patara Antik Kenti kazı ekibi Ignacio'ya tur düzenlemişti. Caretta caretaların binlerce yıldır yumurta bırakıp yavruladıkları ender sahillerden birine sahip olan antik kentin tiyatrosu, tahıl ambarı, liman yolu gibi yapılarından büyülenen Ignacio'nun etkilendiği başka bir şey daha vardı: Akıcı İngilizcesi, bilgiye dayalı derinlikli düşünsel yapısı ve dahi güzelliği ile Büke İsfendiyar, aklını başından almıştı. Gün boyu Büke ile yakınlaşmaya çalışmış ama çekingenliği yüzünden bunu başaramamıştı Ignacio.

Tur bitmiş, Patara kum tepelerine yakın bir yerde, gün batımına karşı masa kurulup şaraplar açılmış, günün muhasebesi yapılıyordu.

İki-üç kadehten sonra Ignacio cesaretini toplayıp Büke'ye açılmaya karar verdi. Büke'den de olumlu sinyaller alıyordu ve hislerinde yanılmadı. Birlikteliklerinin ilk adımını o harika Akdeniz akşamında atmışlardı.

İlerleyen günlerde bu yakınlaşma büyük bir sevdaya evrildi. Ignacio her idmandan sonra soluğu Patara'da alıyor, Büke ise Deportivo La Coruña takımının hazırlık maçlarında sevdiceğini yalnız bırakmıyordu. Ignacio çok formdaydı, Büke çok güzeldi, güneşin turuncu ve kıvıllı tonlara bürünüp denize dokunduğu Kaş akşamları müthişti. Gıpta edilen bir ilişkileri vardı ama...

Ama Ignacio'nun dönme vakti gelip çatmıştı. Memleketine doğru havalanacak olan uçağın içinde ağzını bıçak açmadan oturuyor, ardında bıraktığı gözü yaşlı güzel sevgilisi aklından

çıkmiyordu. Menajeri onu Alvedro Havalimanı'nda karşılamış, hâlihazırda kendisine yapılan transfer tekliflerini görüşmek istiyordu ama Ignacio bu konuşmayı yapacak durumda değildi. La Pescadería'daki evine gitti. Bir-iki kadeh viski içti. O ana kadar tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Ağlamaktan yorulunca uyudu. Uyudu ve... bir daha uyanamadı.

Ertesi sabah doktorlar Ignacio'nun ölüm sebebini "kalp krizi" olarak açıkladı.

Bir çift kanattın büznün rüzgârlarında.
Dağılıp gitti meleklerin beyazın öte dağlarında.
Ağlasın ardından bir ağızdan,
büün dehşetiyle Deportivo La Coruña.
Sen... Harbi hayalet. Sağlam 8 numara.
Ruhuna El-Fatih.

İzmir Körfezi'nin panoramik görüntüsünü sunan Varyant'ta, elleri ceplerinde, gözleri dolu 17 yaşında bir çocuk... Yaşadığı şoku nasıl atlatacağı hakkında en ufak bir fikri bile yok. 17 yıllık yaşamında olduğu gibi yine tek başına idrak etmeye çalışıyor hakkındaki gerçekleri. Şimdi anlıyor soyadının neden "Enrique" olduğunu. Anadolu kulüplerinin ona olan ilgisinin asıl nedenini şimdi anlıyor. Hiç tanımadığı zavallı annesinin ölümünün nedeninin kendisi olması kahrediyor onu.

Ignacio'nun vefatından 7 ay sonra Kaş Devlet Hastanesi'nde doğmuştu Süheyl Enrique. Büke İsfendiya ile merhum Ignacio Enrique'nin aşkının meyvesiydi. Annesi Büke, Ignacio'nun ölümünden sonra üzüntüden ince hastalığa yakalanmıştı. Yaşayan bir ölü gibiydi o dönem. Âdeta görevini, hayattaki amacını tamamlamayı bekledi ve Süheyl'e can verip hayata gözlerini yumdu.

Süheyl ise İzmir'de yaşayan dedesi İskender İsfendiya ile anneannesi Aliye İsfendiya'nın yanına gönderildi. Kızının ani ölümüne dayanamayan İskender İsfendiya, Süheyl geldikten 3 ay sonra hakka yürüdü. Neyse ki Süheyl'in anneannesi Aliye İsfendiya hem maddî hem de manevî anlamda güçlü ve dirayetli bir kadındı. Elbette bir anne ve babanın vereceği sevgi ve şefkati veremezdi Süheyl'e ama yine de elinden gelenin en iyisini yaptı.

Krallar gibi baktı biricik torununa. Maddî olanaklarını ve cebinde bozuk para gibi taşıdığı politikacıları, Süheyl'in gerek eğitiminde gerekse oluşan ya da oluşabilecek her türlü ihtiyacında kullanmaktan çekinmedi.

Süheyl'i yukarıda anlattığımız duygularla Varyant'a getiren neden, anneannesinin vefatından sonra bıraktığı mektuptu. Aliye Hanım, yaşamı boyunca Süheyl hakkındaki gerçekleri gerek onu korumak ve üzülmelerini engellemek için, gerekse buna cesaret edemediğinden saklamıştı. Ama bunu öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüp, ancak öldüğünde okunması koşuluyla bir mektup bırakmıştı Süheyl Enrique'ye.



Sevgili oğlum Süheyl,

Öncelikle senden özür dilerim. Çünkü yıllarca seni, anne ve babanın bir trafik kazasında öldüğü yalanını söyleyerek geçiştirdim. Şimdi gerçekleri duymanın vakti geldi.

Baban Ignacio Enrique, İspanyol bir futbolcuydu. Çok yetenekliydi. Tıpkı senin gibi. Annen ile Antalya'da tanıştılar. Ülkesine döndüğünde kalp krizi geçirdi, rahmetli. Mekânı cennet olsun.

Kızım Büke İsfendiyar, seni doğurduktan sonra öldü. Elbette seninle ilgili değil bu. Babanın vefatını atlatamadı. Büke, baban ölünce yaşamak istemedi kısacası.

Sevgili eşim, deden İskender İsfendiyar da annenin ölümünü atlatamadı. Hepsinin ruhu şad olsun.

Senin için yaşadım, canım oğlum. Her şeyi senin için yaptım.

Şimdi sana, Türkiye'de yaşayan normal bir insanın dört ömürde ancak harcayabileceği miktarda bir para bırakıyorum. Bu parayı hem kendin hem de insanlar yararına kullanacağına hiçbir şüphem yok.

Elveda oğlum.

Aliye İsfendiyar

Süheyl, yıllarca atlatamadı bu travmayı. Aslında geriye kalan hayatı boyunca atlatamadı desek daha doğru. Futboldan nefret etti. Bir süre etrafta amaçsızca dolandı.

Daha sonra Urla'ya yerleşti. İçinde eski bir köşk olan büyük bir arazi satın aldı. Buraya, şimdi hepimizin bildiği, gastronomi dünyasının gözbebeği hâline gelen "İsfendiyar Bağ ve Şarapevi"ni kurdu.

Kalan kısa ömrünü burada geçirdi. 2028 yılının sıcak bir Ağustos gününde, tıpkı rahmetli babası Ignacio Enrique gibi bir gece uyudu ve bir daha uyanamadı. Kalp krizi.

*Şimdi sizi, merhum kurucumuz
Sayın Süheyl Enrique'nin anısına
1 dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.*

Süheyl Bey, Likya Yolu'nu iki defa yürüdü. Özellikle bu etabı çok severdi. Keşke o da şu an aramızda olsaydı. Mitolojide, bu bölgenin ateş püsküren Chimera yaratığına ev sahipliği yaptığı söylenir. Yanartaş'ın gün batımı bambaşkadır. Zaten bu şarabı başka bir yerde içiyor olmak onun anısına ihanet olurdu.

İspanya'da başlayan hikâyesi, Antalya'da devam edip İzmir'de son bulmuş. Tıpkı elinizde tuttuğunuz kadehin içindeki "Aliye White Blend 2022" gibi.

Şu an elinizde tuttuğunuz kadehin içindeki, sadece bir beyaz kupaj (blend) değildir.

Bileşenleri:

- %32.7 Rías Baixas bölgesinden Albariño
- %36.8 Antalya Elmalı bölgesinden Sultaniye
- %30.5 İzmir Bornova bölgesinden Misket

Bu kupaj, Süheyl Enrique'nin talihsiz hikâyesidir.

Sizleri 2500 yıldır yanan alevlerin arasında,
Aliye eşliğinde, sessizce bu muhteşem manzarayı
seyretmeye davet ediyorum.

Herkese afiyet olsun. Salud!

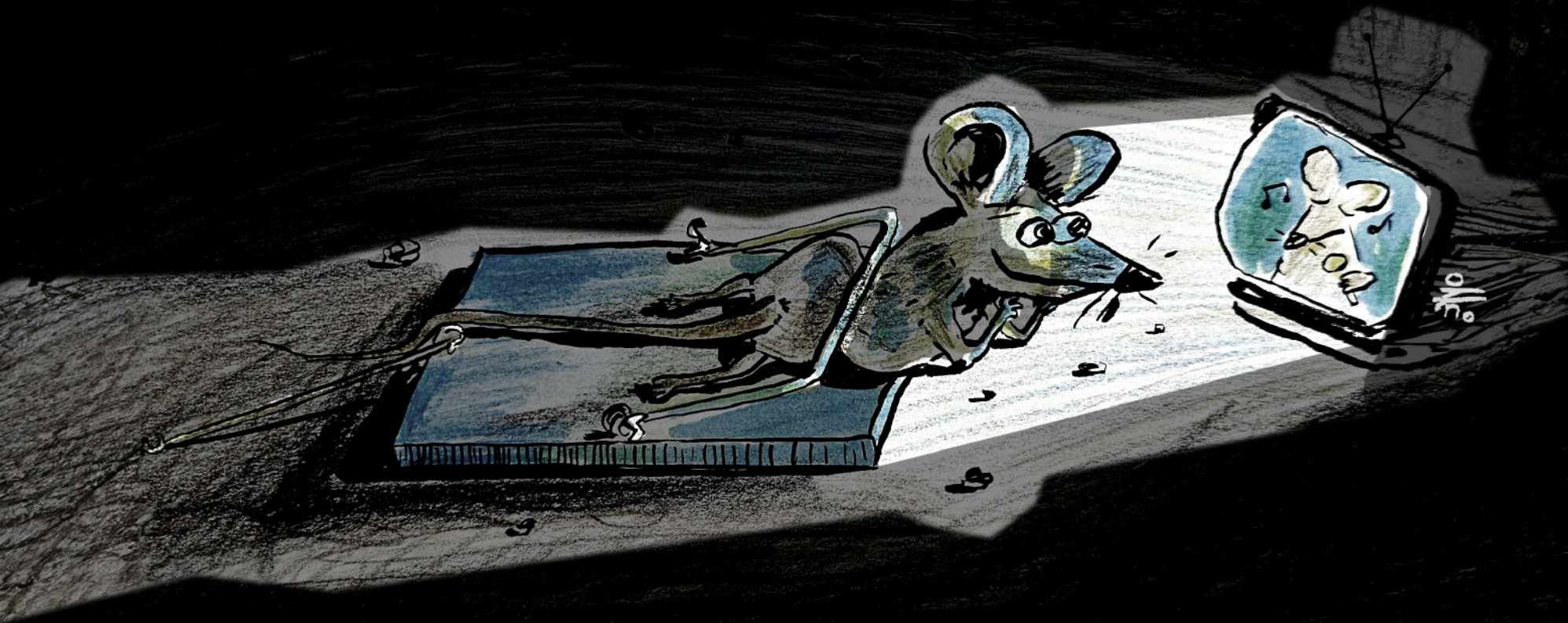
İz-Gez-Gör Trekking Kulübü Tur Rehberi
Macit Berhudar
14 Nisan 2035 – Antalya – Kemer – Çıralı



bir not

BARIŞ KOCATÜRK

Bu sefer de çok uzun tutmayacağım burayı. Sadece insanlar, özgürlüğü “dışarı çıkıp dolaşabilmek, pencereden dışarı bakabilmek” zannediyor. Özgürlük anlayışımız bile sığlaşmış bu dönemlerde. İstedğimiz şeyleri alıp, istediğimiz yere gidemeyip, istediğimiz şeyleri özgürce konuşamadıktan sonra özgür olduğumuzu düşünmüyorum. Hâlâ içeride haksız yere tutulan gençlerimizin ailelerine ve kendilerine sabır diliyorum. Yaşasın Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk’ün bize bıraktığı Türkiye.



melodramatik bir yaşam öyküsü

YILDIZLARIN ALTINDA

CEYHUN KARAKÖSE’NİN KALEMİNDEN

Nereden bulaştık bu işe bilmem ki... Benim harcım mı kadın kaçırmak, fidye istemek, polis teşkilatıyla saklambaç oynamak? Hep bu Kızılçamcı oğlanın başının altından çıktı bu işler. Yoksa biz azıcık aşımız ve ağrısız başımızla, mesut olmasa da huzurlu bir şekilde yaşayıp gidiyorduk.

Kafanız karışmasın, baştan anlatayım.

Bendeniz Mümtaz Manyalı. Mekteb-i Sultani mezunuyum. Dönem arkadaşlarımdan hepsi, üzerinize afiyet, Hariciye Vekâleti’nde diplomat oldular. Ben olamadım. Fazla hayalperest bulunduğum için hiçbir devlet kurumu beni uygun bulmadı. Yolda birini gördüm mü başlarım hayal kurmaya. Acaba nasıl biridir? Babası kimdir, içkici midir, muhlis midir? Mahallede sevdiği bir oğlan var mıdır yoksa gözü yükseklerde midir? Mahalledeki oğlanın niyeti evlenmek midir yoksa ırz düşmanı itin teki midir? Artist olacağım derken Tarlabası’nda orospu olmasın sakın... Kurdukça kurarım. En son kızcağızın, kendi hayalimde kurduğum aşırı trajik sonuna içli içli ağlarken, kız yanımdan geçip gider. Hal böyle olunca bir işte dikiş tutturamadım.

Derken bir gün Cihangir’de yürürken mektepten bir ağabeyimle rastlaştık. Ona anlattım vaziyetimi. Kartını verdi, bir filmcilik şirketinin yazıhanesine yolladı. “Selamımı söyle, hayalperestliğin bir işe yarasın.” dedi. Ben de yüzüzlük edip çaldım kapılarını. Normalde görüşmezlermiş her gelenle, lakin benim mektepten ağabeyim—şimdi adını vermeyeyim—çok nüfuzlu biridir. Hemen buyur ettiler, acı kahveler söylendi:

“İş arıyorum.” dedim.

“Ne iş yaparsınız?” dediler.

“Hayalperestim.” dedim.

Gözlerini dikip beş saniye kadar bana baktı. Af buyurun, küfür edip kovacak sandım. Ayağa kalktı, beni omuzlarımdan kavradı:

“Seni bana Allah gönderdi Mümtaz Bey!” deyip alınımdan öptü.

Meğer devrin en ünlü artistleriyle bir sürü mukavele imzalamış. Ancak çekecek senaryo bulamıyormuş. Son senaristi yaşlılıktan mı, açlıktan mı bilinmez, rahmetli olunca ortada kalmış. Senaristlik zor zanaat... Yetenek ister, zeka ister, kültür ister... Bu vasıflara sahip adamlar da senaristliğe tenezzül edecek değiller ya. İlk başta tutmuş Amerikan filmlerinin birebir kopyalarını yapmışlar ama artist milleti nazlı olur. “Özgün hikâye, orijinal senaryo isteriz” diye tutturmuşlar. Hemen bir senaryo ısmarladı.

“Aman efendim ben bilmem ki nasıl yazılır.” demeye kalmadan bir kâğıt karalamaya başladı.

“Ayhan Işık bu filmde kör mü olsun, verem mi olsun?” diye sordu.

“Aman efendim, Allah korusun.” dedim.

“Allah korusun elbet ama sen koruma! Unutma, senaristin işi karakterlerine iyilik yapmak değildir. Bilakis başlarına öyle işler getireceksin ki feleği şaşacak. Seyirci ağlamaktan perişan olacak. Sonra bir mutlu son, bitti gitti.” diyerek ilk senaryo dersimi de vermiş oldu.



Düşündük taşındık, en sonunda Ayhan Işık'ın kötürüm olmasında karar kıldık. Belgin Doruk da Ayhan Işık yürüyebilsin diye pavyonda şarkı söylesin diye anlaştık. Belgin Doruk'a pavyonda ne kadar şarkı söyletebilirsek o kadar iyiymiş. Sonra Belgin Hanım'la mukavelesi bitse bile, o çektiği görüntülerden her filme monte edip, filmde Belgin Doruk da var diye bol bol bilet satarmışız.

Karaladığı kâğıdı elime tutuşturdu. Avans olarak iki bin liralık çek aldım. İş bulmanın sevinciyle çıktım yazıhaneden. Bankadan bozdurmaya kalktım, karşılığı yokmuş. Veznedar "Bu işte yenisiniz herhalde. Filmci çeklerinde karşılık pek bulunmaz. Tahtakale'de değerinin biraz altına kırdırmak mümkündür." diye akıl verdi. Bin beş yüz liraya kırdırdım çeki. Bir büyük rakı aldım, hanımla kutladık o geceyi.

Gel zaman git zaman, yılda 50 tane senaryo yazıp kıt kanaat geçinir olduk.

Herkes çuvalla para kazanırken, bizim kaşemiz yerinde saydı. Yılda 250 film çekilir Yeşilçam'da. Toplasan beş tane senarist var. Yaş ilerledikçe ne kurulacak hayal kaldı, ne bulunacak fikir. İş yükümüz ha bire artıyor, ücretler yerinde sayıyordu. Bozduramadığım bono kâğıtlarıyla hanım cam silmeye başladı. Yemek masasının üstüne gazete kâğıdı değil, filim şirketinin bonolarını serer olduk.

Bizim hanımda bir dil vardır, zehirli oktan beter. Her gün bir araba laf işitir oldum. Bana varacağına "bilmem kime varsaydım" şeklinde başlayan yakınmaları, giderek galiz küfürlere dönüşüyordu.

Tam da o vakitlerde bu Kızılçamcı oğlan peyda oluverdi. Yok efendim "sosyal içerikli sinema", yok efendim "toplumsal meselelere duyarlı senaryo", yok "köylünün, işçinin derdine kayıtsız kalmayan sanat" diye diye piyasayı zehirledi bu herif. Biz de bu oğlana Kızılçamcı diye lakap taktık.

direnişten demokrasiye, demokrasiden umuda

ABDULLAH MEMİŞ

“Herkes, önceden izin almaksızın, silahsız ve saldırısız olarak, kanunların suç saymadığı belirli amaçlarla toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir.”



Bugün, dünyanın dört bir yanında sokaklara dökülen insanlar, seslerini yükseltiyor ve hakları için direniyor. Bu direnişlerin bir kısmı özgürlük taleplerini, bir kısmı adalet ve eşitlik mücadelesini, bir kısmı ise iktidarların yozlaşmış politikalarına karşı tepkilerini dile getiriyor. Ancak hepsinin ortak bir noktası var:

**Demokrasiye
olan güçlü
inanç ve
umut.**

Demokrasi, halkın egemenliğini, özgürlüğü ve adaleti savunur. Ancak bu, yalnızca seçim sandıklarından ibaret değildir. Demokrasi, bir toplumun kendi geleceğini belirlemesine izin veren bir yaşam biçimidir. Bu da bazen sokaklarda haykıran seslerden, bazen de direnişin gündemini belirleyen bireylerin fedakârlıklarından doğar. Dünyadaki protestolar, bu anlayışın ne kadar önemli olduğunu ve demokrasinin gerçek anlamda yaşam bulabilmesi için toplumların ne kadar kararlı bir şekilde bu değerleri savunduğunu gösteriyor. Hem dünyadaki hem de Türkiye’deki yakın tarih örnekleri, bu insani ihtiyacın önemini bizlere bir kere daha hatırlatıyor.





Arjantin'deki “Yeşil Dalga” hareketi,

kadınların haklarını savunduğu ve toplumsal cinsiyet eşitliği için verdiği mücadelede, dünyanın en güçlü direnişlerinden biri haline geldi. Kadınlar; cinsiyet temelli şiddete karşı, üreme hakları ve eşit haklar için sokaklara çıkarak devletin ve toplumun eşitsiz yapılarıyla mücadele ediyor. Bu kadın direnişi, demokrasinin toplumsal eşitlik ve adaletle güçlenebileceğini gösteriyor. Kadınların sadece bireysel özgürlükleri değil, toplumsal yapının dönüşmesi için verdikleri mücadele, demokrasiye olan umudun en güçlü sembollerinden biri haline geldi.



Fransa'daki Sarı Yelekliler protestoları,

daha çok sosyo-ekonomik eşitsizliği hedef alan bir hareket olarak başladı. 2018'de başlayan bu protestolar, özellikle düşük gelirli halkın sesini duyurmak için sokaklara döküldü. Sarı Yelek hareketi, ekonomik adaletin yanı sıra halkın siyasete olan güveninin zedelenmesi ve yozlaşan yönetim anlayışına karşı bir tepki olarak ortaya çıktı. Bu direniş, sadece ekonomik

eşitsizliği değil, aynı zamanda demokratik değerlerin hayatta kalması için halkın ne kadar kararlı olabileceğini de gösteriyor. Demokrasi, yalnızca çoğunluğun kararları değil, her bireyin hakkının korunduğu bir sistem olmalıdır.

Cezayir'deki El-Hirak hareketi,

halkın uzun süredir var olan otoriter yönetime karşı başlattığı büyük bir direniştir. Cezayir halkı, eski Cumhurbaşkanı Abd al-Aziz Buteflika'nın siyasi egemenliğini ve yozlaşmasını protesto etti. El-Hirak, demokrasiye olan umudun ve halkın kendi geleceğini belirleme hakkının bir simgesidir. Sadece hükümetin devrilmesini değil, adil bir toplumun inşa edilmesini isteyen bu protestolar, halkın sesinin duyulmasının ve demokrasinin gerçek anlamda işlemesinin ne kadar kritik olduğunu gözler önüne seriyor.

Türkiye’de ve dünyadaki birçok ülkede, şehirde, hatta sokakta varlıkları için mücadele eden birçok LGBTİ+ birey de, bugün geçmişte olduğu gibi yaşam haklarını ve eşit koşullarda kazanımlarını elde etmek için mücadele ediyor. Stonewall ile başlayan bu hikâye, dünyada aşırı sağın iktidar kazanmasıyla birlikte bir bir yok edilmeye çalışılsa da, demokrasiye olan güçlü inançla sokaklar hınca hınç dolmaya devam ediyor.

Bununla birlikte, 2013’te

Türkiye’nin büyük şehirlerinde patlak veren Gezi Parkı protestoları,

yalnızca bir parkın yeşil alanının yok edilmesine karşı başlatılan bir çevre eylemi olarak başlamış olsa da, kısa sürede toplumsal dönüşüm talepleriyle büyüdü. İnsanlar, ifade özgürlüğü, demokrasi, toplumsal haklar ve çevre sorunları gibi birçok konuda direnişlerini duyurdular. Gezi Parkı, bireysel hakların savunulmasının ötesinde, halkın egemenliğine dayalı bir demokrasiye olan inancın bir yansımasıydı. Bu hareket, Türkiye’deki toplumsal yapının daha demokratik bir hale gelmesi için halkın ne kadar istekli olduğunu gösterdi. Ve yaşanan son olaylarla birlikte, bu güçlü ses birçok şehirde yeniden yankı buldu.





Dünyadaki protestolar ve direniş hareketleri, halkların demokrasiyi savunma biçimlerinin ne kadar çeşitlenebileceğini gösteriyor. Her bir hareket, demokrasinin sadece seçimle sınırlı olmadığını; halkın, toplumsal ve siyasi sistemlere sürekli müdahale etme hakkına sahip olduğunu hatırlatıyor. Demokrasi, yalnızca özgür seçimlerle değil, halkın kendini ifade etme, eşitlik talepleri, adalet için savaşıma ve daha iyi bir gelecek için direnme iradesiyle yaşar.

Protestolar, yalnızca hükümetlerin yanlışlarını ve eksikliklerini açığa çıkarmakla kalmaz; aynı zamanda bir halkın, tüm dünya önünde, daha iyi bir toplum ve daha güçlü bir demokrasi için nasıl bir araya geldiğini gösterir. Bugünün direnişleri, yarının demokrasisinin temellerini atmaktadır. Her bir protesto, demokrasinin yaşayan bir süreç olduğunu, halkın sesinin ne kadar önemli olduğunu ve umudun en karanlık zamanlarda bile hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyor. Demokrasi, yalnızca iktidarın sahip olduğu değil, tüm halkın elinde tuttuğu bir haktır. Ve bu hak, her koşulda savunulmaya devam edecektir.



ruh bekçisi

MELEK ZEHRA BALCI

Karanlığın, gerçekliğimin üzerini örtmesi gibidir özgürlük hissi; derin bir nefes verir gibi içten ve bir evvelkinden daha canlı hissettiren bir tekrar: hayat benden öte. Bir anda gelen isteğin durmayışı gibi hırslı çıkıntılıklar ve bir o kadar da heyecanlı. Özgür kalmak isteyen ruhumun önünde bedenim duruyor diri diri. Karanlığa umut gebeyim ben, her gecenin zifirinde. Zaman artık bana yetmiyor, ileridekileri göremedikçe. Önümde yansıması olmasa arkamı göremiyorum ben, gayba nasıl müdahale edeyim?

Yolunu kaybetmiş gibi görünen diğer yaratılmışlar mı daha haklı, bilemiyorum. Olmadıklarını yine onların eylemlerinden ve olası sonuçlarından anlıyorum. Nasıl merak etmez bir ruh, ufuk çizgisinin bitişiindeki o taze başlangıcı? Uçurumun kenarında ayakları, göğsünü yakıcı taze bir nefes almak gibidir özgürlük.

Canın yanar elbet ama eser miktarda gerekli değil midir o kadar can yangını? O can yangınları bilinmezlikten daha mı çok gözünü korkuttu? Sen de gerçeğin ne kadar derin olduğunu bilmeyenlerdensin demek ki.

Gerçek çarpar insanı, tüm bildiklerin alaşağı olur bir anda. Tüm varoluşun sarsılır derinlerden; o sarsıntı hiç bitmez ruhunda, hep bir tedirginlik hâkim kalır havanda. Özgürlüğünü, yaratılan bir başkasının bilinmezliğine emanet etmek ne zamandır doğal oldu, yaratılmış doğrularında? Öyle olsaydı doğduğundan gayrı bir bekçi dikilirdi ruhunun tepesine. Sen misin yoksa kendi ruhunun bekçisi, söyle? Sen misin kendini böyle olmaması gereken bilinmezliklere sürükleyen yaka paça? Sen misin ruhunu bedenine zincirleyen Prometheus hâli? Okuduğunu anlayamayanlardan mısın? Özü kalbine sirayet ettiremeyenlerden misin?

Her bahar çiçek açsın ister doğa, sen elinde suyunla salınırken yeryüzünde. Elindeki su bile, gözü bağlanmış diğer yaratılmışlardan çok daha iyi biliyor olmaması gerekeni. O sudan utanırlar mı bilemem. O kuruttukları topraktan sakınırlar mı, anlamlandıramam. Acı kahverengi toprağa sen dökmek istersin suyunu ama tutar elini bir bilir bilinmezlik belli ki. Sen diren yine de, suyunu dökemeye. Senden olmadıkça, o bilinmezliğin bir sonu var olagelen düzlemde. O su toprağa döküldüğünde beyaz zambaklar açılsın istemezler. Umut ve neşeyi gözü görmez olmuşlar. İlk emri görememişler, okumamışlar; okusalar dahi okuduklarını ruhlarına sindirememişler. Sen onlardan olma. Açsın zambaklar daha evvel açtığı gibi.

Güzelliğin de emsalleri var geçmişte, gözün onları görsün mümkünse.



76

yeter

HALDUN YILMAZ





konuşamayanlar ülkesi

ÖNDER ÖZGENÇ

İNSANLAR SADECE KONUŞTUKLARI ŞEYLERDEN DEĞİL, SUSTUKLARI ŞEYLERDEN DE SORUMLUDURLAR.

UĞUR MUMCU



bu kuzular çok cahil

CEMİL HAŞİMİ





Keiichi Iwasaki

Keiichi Iwasaki Japonya'dan yola çıkan, dünyanın dört bir yanında sihir yapan ve yalnızca insan gücüyle seyahat eden bir gezgin, sihirbaz ve ilham verici bir hikâye anlatıcısı.

2002 yılında Japonya'yı terk ettikten sonra ülkesini otostopla boydan boya geçti.

Güney Kore'ye geçtikten sonra Çin'den bir bisiklet aldı ve Avrasya kıtasını bisikletle kat etti.

5.000 metre yükseklikte, Himalayalar'ı sıradan bir şehir bisikletiyle geçti.

Hindistan'ın en güney ucundan sadece insan gücüyle yola çıkarak Everest Dağı'nın zirvesine (8.848 m) ulaştı.

Ganj Nehri'ni denize kadar kürek çekerek geçti ve dünyanın en büyük gölü olan Hazar Denizi'ni aştı.

En son Portekiz'den yola çıkarak Atlantik Okyanusu'nu 106 günde kürek çekerek geçti ve Güney Amerika'daki Surinam'a ulaştı.

Şu anda Güney Amerika turuna devam ediyor; Brezilya, Paraguay ve Uruguay üzerinden geçerek Peru'ya ulaştı.

Yolculuk hikâyesi Japonca olarak kitaplaştırıldı.

Keiichi Iwasaki, sokaklardan dünya sahnelerine uzanan sihir yolculuğunda küresel çapta tanınan bir isim hâline geldi:

Roma'da sokak sihri yaparken, Italy's Got Talent programının yapımcıları tarafından keşfedildi ve böylece ilk kez televizyonda sahne aldı. Bu performansın videosu bir milyondan fazla izlendi ve onu diğer "Got Talent" yarışmaları için uluslararası sahnelere taşıyan ilk adım oldu.

2022'de Britain's Got Talent yarışmasında sahne aldı ve Altın Buton alan ilk Japon oldu. Bu anı "hayatımın en iyi anı" olarak tanımlıyor. Performansı, dünya genelinde 260 milyondan fazla izlendi.

İspanya, Bulgaristan ve Almanya versiyonlarında finale kaldı; İtalya, Birleşik Krallık ve Çekya yarışmalarında ise yarı finale kadar yükseldi.

Gösterileri oldukça çeşitli: origami sihri, karate temalı illüzyonlar, havada süzülen iskambil kartları ve özellikle "Britain's Got Talent"ta sunduğu yüzük hilesi en dikkat çekenlerden.



2001 yılında yalnızca 160 yen ile evden ayrıldınız. Bu kararı almanıza ne sebep oldu? Sizi bu yola iten bir dönüm noktası var mıydı?

Evet, doğru. 2001 yılında cebimde yalnızca 160 yen (yaklaşık 1 Amerikan doları) ile evden ayrıldım. O zamanlar 28 yaşındaydım. Bu eylem benim için büyük bir anlam taşıyordu çünkü hayatımın fazlasıyla paraya bağlı olduğunu hissediyordum. Bu yüzden, bilinçli olarak param olmadan yola çıkarak, servetten daha önemli olan şeyi ‘irade gücünü’ keşfetmek istedim. Güçlü bir iradeyle kendi yolumu çizebileceğime inanıyordum. Bu yüzden parasız seyahat etmeyi seçtim.

Bu fikir ilk kez 21 yaşında Avustralya’ya yaptığım seyahat sırasında zihnimde şekillendi. O zaman fark ettim ki, eğer paranız varsa, dilini bilmediğiniz bir ülkede bile idare edebiliyorsunuz. Bu, benim paraya ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemi sağladı. İşte bu deneyim, beni parasız seyahat etme yolculuğuna yöneltti.



Yüzlerce şehirde sihirbazlık yaptınız. Seyircilerle yaşadığınız duygusal ya da şaşırtıcı bir anınız var mı?

Evet, doğru. Gittiğim hemen her ülke ve şehirde sokak sihirbazlığı yapıyorum. Şimdiye dek 80 ülkeye gittim ve her birinde olmasa da, çoğunda sokakta sihir gösterileri yaptım.

Aklımda kalan birkaç unutulmaz hikâye var; Sanırım en mucizevi olanı İtalya'nın Roma kentinde gerçekleşti. Sokakta performans sergiliyordum, o sırada Italy's Got Talent programının televizyon ekibi yoldan geçiyordu. Gösterimi izlediler ve bana TV'ye çıkmak ister miyim diye sordular. O ana kadar yalnızca sokaklarda sihir yapmışım, bu ise ilk televizyon deneyimimdi. Gösterimin videosu bir milyondan fazla izlendi. Bu olay, başka ülkelerdeki "Got Talent" programlarında sahne almam için bir dönüm noktası oldu.

Bazı komik hikâyelerim de var; Hindistan'da, sokaktan topladığım gazete parçalarını paraya dönüştürdüğüm bir numara yaptım. Seyirciler bunun gerçek olduğuna inandı ve herkes bana gazete getirmeye başladı! Hindistan'da, Sai Baba gibi kişilerin mucizeler gerçekleştirebildiğine inanıldığı için bazıları benim yaptıklarımı da gerçek zannetmişti. Bu olaydan sonra Hindistan'da sihir yaparken her gösteriden önce yüksek sesle bağıryordum: "Bu bir mucize değil! Mucize değil! Sadece el çabukluğu!"

Türkiye'ye dair bir anım da var. 2021 yılında, pandeminin en yoğun olduğu dönemde, İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde sihir yapıyordum. Bir polis memuru beni durdurdu ve "sosyal mesafe yok" diyerek müdahale etti. Bu da oldukça akılda kalıcı bir andı!



Sihirbazlık sizin için hep bir meslek mi oldu, yoksa zamanla başka bir şeye mi dönüştü? Sihir hayatınızdaki anlamını nasıl değiştirdi?

Sihirbazlığa ortaokulda başladım. Öğretmenimiz sınıfta bize bir numara göstermişti ve çok ilgimi çekmişti. O zamanlar sihir sadece televizyonda görülebiliyordu, ben de sihir programlarını VHS kasetlere kaydedip tekrar tekrar izleyerek öğrenmeye çalışıyordum.

Dünyayı gezmeye başladığımda hiç param yoktu ama sihir bana çok yardımcı oldu. Dilini bilmediğim ülkelere gittiğimde bile insanlar yaptığım sihri sadece

UMUT ÖREN

izleyerek anlayabiliyordu. Sihir insanları birbirine gerçekten yaklaştırıyor; bazen biri bana içecek ya da yiyecek ısmarlıyordu, şapkamı yere koyduğumda insanlar içine bahşiş bırakıyordu. 20 yılı aşkın süredir bu yolculuğu sürdürebilmemin büyük bir nedeni bu.

Bana göre sihir sadece bir gösteri değil; insanlar arasındaki boşluğu dolduran gizemli bir gücü var.

Sihir sayesinde bu kadar uzun süre seyahat edebildim ve büyük sahnelerde performans sergileme fırsatı buldum. Sadece son birkaç gün içinde bile sihir bana harika karşılaşmalar ve dostluklar getirdi.

Farklı kültürlerde insanların sihre tepkilerini nasıl gözlemliyorsunuz? Japonya, Avrupa veya başka yerlerde insanlar size nasıl karşılık veriyor?

Farklı ülkelerde sihir yaptığımda aldığım tepkiler gerçekten çok ilginç. Farklı ülkelerde insanların hangi şeylere şaşırdığı ya da nasıl tepki verdiği çok değişiyor, bu da benim için çok keyifli.

Özellikle Avrupa'da insanların sokak gösterilerini izleme biçimleri beni çok etkiliyor; alkışları ve ilgileriyle çok takdir edici bir seyirci kitlesi var.

Bir seferinde Tunus'ta bir düğünde sihir yaptım ama gösterinin ortasında durduruldu ve sahneden indirildim. Herkesin çok şaşırdığını görebiliyordum ama yine de gösteriye devam etmemi istemediler. Nedenini hâlâ bilmiyorum.

İtalyanlara sihir yapmak da çok eğlenceliydi çünkü gösteri sırasında sürekli espri yapıyorlar, bu da atmosferi çok neşeli kılıyor.

Şu anda Güney Amerika'dayım ve buradaki insanlar çok büyük ve canlı tepkiler veriyor, bu da bana enerji veriyor.

Japonya'daki tepkilerin ise dünyadaki en sakin tepkiler olduğunu düşünüyorum. Bunun Japon kültüründe duyguların dışa fazla vurulmamasıyla ilgisi olduğunu hissediyorum.



Bu uzun yolculuk size insanlar ve hayat hakkında ne öğretti? Özellikle yalnızlık, dayanıklılık ve umut açısından neler söyleyebilirsiniz?

Beni en çok etkileyen farkındalık şu oldu: Biz hepimiz şu anda "Dünya" adlı gezegende yaşıyoruz. Uzaydan bakıldığında hepimiz sadece küçük birer noktayız. Yani doğduğum ülke olan Japonya'ya dönmesem bile, hâlâ bu Dünya'nın içindeyim.

Dünyanın pek çok farklı yerini gezdim ve her yerde insanlar aileler kuruyor ve yaşamlarını sürdürüyorlar. Yöntemler ya da yedikleri şeyler biraz farklı olabilir ama temelde hepsi aynı: hayatı devam ettirmek. Düşünceler ya da kıyafetler biraz değişse de, biz hepimiz insanız ve bu anlamda birbirimize çok benziyoruz.

30 yıl önce internetsiz bir dünyada yaşıyorduk, ama artık birini anında arayabildiğiniz bir çağdayız. Bu yüzden yalnızlık ve memleket hasreti gibi duygularla başa çıkmakta internet bana çok yardımcı oldu.

20 yıldır seyahat ediyor olmam aynı zamanda 20 yıl yaşlandığım anlamına da geliyor. Yirmili yaşlarımda bütün gücümle bisiklet sürebilir ve ertesi gün de kendimi iyi hissedebilirdim, ama artık ellili yaşlarımda yorgunluk daha çok etkiliyor. Fiziksel olarak yavaşladığımı gerçekten hissediyorum.



Umutlarım konusunda ise artık “insan gücüyle dünya turu” yolculuğumun sonuna yaklaştığımı hissediyorum. Güney Amerika’dan başlayıp Orta Amerika üzerinden geçerek, son olarak ABD’den Japonya’ya kürek teknesiyle Pasifik Okyanusu’nu geçmeyi planlıyorum. Her şey yolunda giderse, yaklaşık iki yıl içinde Japonya’ya ayak basabilirim.



Hiç Türkiye’ye geldiniz mi? Gelmediyseniz, Türkiye hakkında hep merak ettiğiniz ya da hayalini kurduğunuz bir şey var mıydı?

Evet, Türkiye’ye birçok kez geldim. İlk gelişimde Gürcistan’dan giriş yapıp, Trabzon ve Samsun üzerinden bisikletle geçerek iç kesimlerden Ankara’ya ve oradan da İstanbul’a ulaştım. Daha sonra Bulgaristan’a geçtim.

Bisikletle geçerken özellikle kırsal bölgelerde insanların inanılmaz derecede nazik olduklarını çok iyi hatırlıyorum. Bana sadece yemek ikram etmekle kalmadılar, birçok kez kalacak yer de verdiler.

Ayrıca İstanbul’da, COVID-19 pandemisinin zirvede olduğu dönemde kaldım. O dönemde Türk mutfağının çeşitliliği beni gerçekten çok şaşırtmıştı. Lokantalarda denenecek o kadar çok yemek vardı ki! Özellikle çorba, çiğ köfte, midye dolma, kumpir... liste uzayıp gidiyor.

Ancak son gelişimde, 2007’deki ilk ziyaretimle kıyasladığımda fiyatların ne kadar arttığına oldukça şaşırdım.

Türkiye, Asya ile Avrupa’nın kesişim noktasında yer alıyor; bu yüzden nereye gidersem gideyim mutlaka uğramak istediğim bir yer. Eminim tekrar geleceğim.





**Iwasaki'nin
Youtube hesabını
buradan ziyaret
edebilirsiniz!**



YENİ

Çıplak Kral

Sattas - Orçun Sünear



- Dışarda biraz yürüyelim mi?
- Ne demokrasi tutkunu bir erkek!!

Lanet olsun hikayemde yine üzeceğim sizleri
Bir kuzu ürkekliği mi sardı bu milleti
Oysa bosslarıydı saklandıkları maskeleri
Doğruda bir olunca görülür oldu illeti
Hep bağırdık çığlık attık sürekliden hallice
Kral çıplak be kardeşim anla bunu
Birlikte yürümeli tepelerce
Sizlerle çoğalır caddelerce
Ömrünce zulme susmak işkence
Özgürce tut elimi gönlünce
Biliyorum karnın aç borçlar var ceplerinde

Moral motivasyon paramparça şimdi yerlerde

Sosyalin mediasından öğrendin küreklerce

İlişkiler gölgelenmiş elimde şişelerce

İşçilerin gözyaşı esnaftan mahallice

Korku dağları aşmış miden bomboş

Birlikte yürümeli tepelerce

Sizlerle çoğalır caddelerce

Ömrünce zulme susmak işkence

Özgürce tut elimi gönlünce

Korkma senle çokuz

Gülümsemek en güzel şey

Yanındakine güven

Zaman uyanmak zamanı, uyumanın aksine

Şimdi şarkını söyle

Şimdi şarkını söyle

Gül artık gönlünce

Zaman uyanmak zamanı, uyumanın aksine

Şimdi şarkını söyle

Biz,

biz derken ben de bilmiyorum biz kimiz?

Sekülerler mi, laikler mi? Atatürkçüler mi yoksa Kemalistler mi? Cumhuriyetçiler mi yoksa halkçılar mı? Milliyetçiler mi, dünya vatandaşı olmak isteyen hümanistler mi? Ateistler mi? Komünistler, sosyalistler ya da solcular mı?

Geçenlerde Amerikalı bir komedyene denk geldim — tabii Birleşik Devletler'den bahsediyor — “Sağcı olmak çok kolay, hemen birlik olabiliyorlar. Sağcılığın her şartını yerine getirmelerine gerek yok, birbirlerini çok çabuk kabul ediyorlar ama solculuk öyle değil: Solculuğa dair güncel ne varsa hepsi birden olmalısın; desteklenecekleri desteklemeli, karşı durulacaklara karşı durmalısın. Herhangi bir fire varsa solcular tarafından bile dışlanıyorsun.” diyor.

Bilimin ışığında ilerleyenler mi? Siyasal İslam'ın tehlikesini Yaşar Nuri Öztürk kadar bağıramasa da kendi içinde fark etmiş vicdanlı Müslümanlar mı? Rum, Ermeni, Yahudi komşularıyla övünen, birbirine Tante Eleni'nin kurabiye tariflerini veren teyzeler mi? Gece 4-6 nöbetinde kalan tek dal sigarasını Muşlu silah arkadaşıyla paylaşan Edirneli er mi?

Çocuğu aydınlık bir gelecekte, kafasına hiçbir şey takmadan özgür öğretmenler tarafından dünyaya ve evrene dair müsbet bilgileri öğrenmek için okuluna gitsin gelsin, tek derdi akranlarıyla şakalaşıp bir şeyler yiyip içmek olsun ve bu esnada kimsenin tacizine, hatta bırakın tacizi, kimsenin ters bir bakışına bile maruz kalmasın diye düşleyen anne babalar mı?

Kızı ya da kendisi, bizzat kendisi, akşam saatlerinde tek başına bir yerden bir yere güvenli bir şekilde minibüs yolculuğu yapabilsin isteyen kadın mı?

Gerçek spor müsabakaları izlemek isteyen, babasından kalma mirasla takımının renklerine âşık olmuş kırgın taraftarlar mı?

İstediginde bira içen, istediğinde kahve içen ya da içmeyen gençler mi?

Sınıfta olması gerekirken hapiste olan sınıf arkadaşlarının sırasına güzel mesajlarla bezeli afişler asmak zorunda kalan üniversiteliler mi?

Sırf daha güzel muamele görmek için karşı kıyıda tatil yapan beyaz yakalılar mı?

Tiyatro severler mi?

Şöyle mısıryla, Alaska Frigo'suyla ailece sinemaya gitmek isteyen heyecanlı çocuklar mı?

Bileğinin hakkıyla kazandığı okulunun bahçesinde, saçma sapan nutuklara maruz kalan liseli ergenler mi?

Her an kazıklanacağız hissiyle, normalde aklımıza gelmeyecek kurnazlıkları aklımıza getirmeyi zorlamamayı, hiç koşasımız yokken diğer yolcular koşuyor diye metroda yer kapmak zorunda hissetmemeyi, yani enayi gibi hissetmemeyi; başka birilerinin kayırıldığı için iyi durumda olduğunu düşünüp kaybetmeyi çoktan kabul etmemeyi, sağlam bir arka aramadan sadece kendi ayaklarımızın üzerinde durabileceğimize inanabilmeyi, örneğin bir İtalyan ya da İspanyol çağdaşımızla aynı dünyayı paylaştığımızı hissedebilmeyi istiyoruz,

adalet istiyoruz.



NURİ B.



CANIBEY

@NBERKANC



mücadele ve döngü

SEVİNÇ YAŞAR



Hayat her ne kadar karmaşık olsa da, yaralarının bir kısmını kalbine, belleğine bir mih gibi çakmış olsa da, zamanla bu yaralara, haksızlığa, adaletsizliğe, baskılara, karanlığa, tabulara direnmeyi öğrenir; gizli yerlerinde hâlâ güzel şeylerin var olduğunu keşfedersin.

Bilirsin ki “yaşam” bir mücadele ve döngüdür. Direnenlere sevgiler, onlar doğanın dengesidir...

Onlar bilirler ki “o” bir nehirdir ve akıverir!

Önemli olan, bu akışta yaşanan olumsuzluklara ve bunları değiştirebilme gücümüzü kaybetmiş olabileceğimize inanıp hareketsizleşmemektir.

Küçük değişimlerin zor olduğu düşüncesiyle, büyük düşüncelerin imkânsız olduğuna inanıp “kolektif apati” yaşamayalım...

Keşmekeşe değil de akışa odaklanmayı, yaşamın bize sunduğu ritme uygun ahenkle dans edebilmeyi; kirli oyunların, ikiyüzlülüğün, sahtekârlıkların, dayatılanların ve ucuz övgülerin yanında değil, karşısında dimdik durmayı başarabilelim.

Yolu yarılamış olanlar bilir; yaş aldıkça yakını seçemeyen gözlere, lakin bununla birlikte arkandan

dönen fırladıkları bin kilometre öteden seçebilme yetisine ulaşmışlardır çoktan. Çok bilmişliğe, akademik ukalalığa tahammül seviyeleri de gittikçe azalmış olur. Aynı şekilde boş sohbetlerin içinde bulunmak istemez, yalnız kalabilecekleri kuytu köşecikler ararlar.

Birisine nasıl iltifat edileceğini ya da cesaretlendirmek için ne diyeceğini bilmeyen insanlarla da bir arada olmak istemezler. Çünkü bilirler ki; övgüde pinti, yergide bolca cömert olan insanlar var bu hayatta!

Yaşamı hâlâ severler. Yüreğine dert fidanı ekmeyecek, kalbinin pencere önü çiçeği olan birkaç güzel dost haricinde insana meyilleri kalmaz sadecel! Özetle, hayat her ne kadar karmaşık olsa da gizli yerlerinde bir güzellik var mutlaka!

Yeter ki sen o güzel tarafta olmaya devam et!

Kalbinde kuşların konabileceği yeşil bir ağaç bulundur mutlaka!

Zira yeniden harekete geçmek; olumlu duygulara sahip olmak ve başkalarına karşı duyarlı olmakla mümkün oluyor.



olta dayanışma

Olta Dayanışma; 2020'de müzisyenler arası dayanışma ağları yaratmak, müziğin kolektif üretimi ve dağıtımını sağlamak amacıyla kurulan bir bağımsız müzik topluluğudur.

Bugüne kadar pek çok müzik türünde toplama albüm yayımlamış, albümlerin dijital platformlardan gelen dinlenme gelirleri ile birçok müzisyene destek olmuştur.

***Görsel: Bağımsız Müzik Platformu olan Olta Dayanışma'nın 2023 yılında yayınladığı 13. albümü "Dayanışma"nın kapağı**

ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Yasin Dedebekiroğlu



Öyle

Merhaba, ben Yasin Dedebekiroğlu. Çocukluğumun en güzel zamanlarında, beni yavaş yavaş tüketeceğini öğrendiğim bir hastalıkla başladı her şey. O andan itibaren yaşadıklarımı günlük gibi bir kenara not etmeye başladım. Müzik, bütün bu karmaşık duygular içinde bir gitarla ilaç gibi girdi hayatıma.

Yıllar içinde çok sözler yazdım, çok melodiler buldum ama bir türlü kendime inanmadığım için hiçbirini kaydetmedim. Ta ki, yakın zamanda kaybettiğimiz sevgili İrfan Alış ile yüz yüze tanışana kadar.

Onun cesaret vermesi ve desteği sayesinde “Öyle” isimli şarkımı Olta Dayanışma’ya bağışladım ve on ikinci Akustik Olta - 2 albümünde yayınlandı.

Şarkı, en çaresiz hissettiğim noktada—yani gerçekten de düştüğümde—kendime karşı yaptığım sorgulamayı ve o anki kaybolmuşluğumu anlatıyor. Öyle hissettiğim bir anda, gerçekten “öyle” diyerek çıktı.

Şarkıda geçen “içim kış, dışım yaz” sözleri aslında görüldüğü gibi olmadığını, bedensel bir hastalıkla baş edemediğimi ifade ediyor. İlk bakışta bir sevgiliye yazılmış gibi hissettiren bu şarkı, aslında kendime olan sorgulamalarımı barındırıyor.

Sevgiyle,
Yasin Dedebekiroğlu
<https://linktr.ee/ymdedebekiroglu>

Şarkının linki!



ŞARKILARIN HİKAYELERİ

Metin Önderoğlu



Kocaman Sıfır

İrfan Alish ile bir kafede oturuyorduk, çok güzel bir akşamdı. Acımasızca şarkılarımı eleştiriyordu. “Klişeden kurtul.” diyordu. Haklıydı. Canım sıkılmıştı ama devam ediyordu. Ara ara da “Çok mu sert oldu acaba?” diye düşünüp şakalar yapıyordu. Bu daha da canımı sıkılmıştı. Köşeye sıkışmışım. Ben de o an “Abi, beni bu kadar gömme ya. Bak yakında bir şarkı yapacağım, çok beğeneceksin ve hatta heyecanlanıp ‘Bu şarkıyı beraber yapalım’ diyeceksin.” dedim. O da özgüvenime çok şaşırdı ama pek belli etmemeye çalışarak “Hadi bakalım, sen zaten yaparsın ve yapmalısın.” gibi gaz vermeye başladı. İnanmamıştı ama. Biliyordum. Bir yandan da bana çok güvendiğini de biliyordum ama sanırım üst üste dinlettiğim klişe şarkılar onun beklentisini düşürmüştü. Böylesine idol olarak gördüğüm birine bir şarkımı beğendirmek, hayatta en iyi hissettirecek şeylerden biriydi benim için ve bu beni çok daha motive etti. O gün epey sohbet ettik, çok güzel bir akşamdı. Onu dinlemek ne kadar güzeldi...

Aklımda hep o şarkı vardı. Lafı ettik ama nasıl yapacağız diye sürekli düşünüyordum... Ne hakkında olacak, ne anlatacak, yavaş mı yoksa hızlı mı... Nasıl olmalı, bir türlü bulamıyordum ve tek kurşun hakkım vardı. Bir klişe daha olursa artık benden umudu tamamen kesebilirdi. Aldım elime gitarı. Yok. Olmuyor. Hiçbir şey gelmiyor aklıma. Dedim eski çalışmalara bakayım, oradan bir şey bulurum belki. Didik didik aradım bilgisayar, notlarımı. Hepsi klişe. Bunları beğenmez. Ve korktum. Ya benden umudu keserse? Ya ona fikrini almak için şarkı attığımda görmezden gelirse... Umutsuzluk bütünüyle sardı zihnimi. Vazgeçtim. Dedim, olmayacak.

Birkaç gün sonra aklıma dalga geçerek yazdığım bir şarkı geldi. Sözleri çok komikti... Ama müziği çok iyi tınlıyordu. “Belki bu olur.” diye geçtim kaydın başına. Önce nakarattan başladım. Nakaratta iki hecelik bir kelimeye ihtiyacım vardı. Ne olabilir, ne olabilir?

Yalan?

Evet, yalan. Ucu açık ve güzel bir konu: yalan. Daha sonra şarkının orijinalindeki nakaratı olan: *“Yalan, yalan yalan, yalan yalan, hep yalan”* vokalini kaydettim. İyi bir intro, iyi bir verse, iyi bir soloya ihtiyacım vardı. Ama söz yazmak onun işiydi. Ben kim olabilirdim onun yanında... Onu heyecanlandırabilecek miydim, bilmiyordum ama çok umutsuzdum. Şarkı giderek hoşuma gidiyordu ama bence beğenmezdi. Çok iyi bir solo buldum ve sonuna küçük bir solocuk daha. Baslar, davul, klavyeler, perküsyonlar, gitarlar, geri vokaller derken altyapı dolmuştu. Elimden gelen her şeyi yapmıştım. Beğenmezse de artık “Ben yaparım bu şarkıyı.” diye düşünmeye başladım. Maili gönderdim.

Ve birkaç dakika sonra beni aradı: “Oğlum bu şarkı çok iyi, bunu yapıyoruz! Bravo sana, işte bu!”

Bulutların üstündeydim. “Ama acele etme. Bu çok iyi bir şarkı olacak.”

Heyecanını sesinden anlıyordum. Bu hissi nasıl anlatabilirim bilmiyorum... Onun benim yaptığım bir işi beğenmesi ilk değildi ama, ona yaptığım çıkışın altını doldurabilmem beni çok mutlu etmişti. Onunsa umurunda değildi bence. Bunu düşünmemişti bile... O, şarkıyı düşünüyordu. Hemen direktifler verdi:

“Verse’ü uzat, o aradaki soloyu at. İstemiyorum!”
 “Nasıl olur? Orası şarkının en güzel yeri ve o soloya çok güveniyordum.”
 “Abi o kalsın ya, çok güzel değil mi orası?” dedim.
 “Hayır.” dedi. “Sileceksin. Yoksa yokum bu şarkıda :)”

Böyleydi. Sertti, netti. Çıkışları vardı. Ah... Ama öyle iyi biriydi ki. Neyse, bu yazı onu anlatma yazısı değil. Şarkının hikâyesi. Üzüle üzüle sildim o soloyu. Kendi stiliyle önce vokal melodileri denedi. Yaptığı her şeyi konuşuyorduk. Beraber şarkı yapmanın en güzel tarafı, bu heyecanı paylaşmaktı. Vokal melodisinden emin olduktan sonra sözlere başladı.

Acaba ne hakkında yazacaktı? Yalan... Ama kime yalan? Ne hakkında? O, en güzel tarafından baktı yalana: Kendine söylediğin yalan...

“Yine bendim o yalancı, hep yalandım.”

Aradan aylar geçti.

“Abi ne oldu sözler?” dedim.

“Düşünüyorum.” dedi.

“Okuyorum, izliyorum...”

Bir filminden bir kelime arakladım, dedi:

“Ben neleri atlattım...” demiş bir karakter.

O da:

*“Ve neleri atlattım ben, ve neleri atlattım
 Kafaları patlattım ben, ve neleri anlattım...”*

Ve sonra bana sözlerin bitmiş hâlini gönderdi.

O sildirdiği solo olan yere öyle güzel bir bölüm yazmıştı ki, onun ne kadar iyi bir şarkı yazarı olduğunu tekrar hayranlıkla izlemiştim:

*“Bil bakalım neymiş beni yok eden?
 Bil bakalım kimmiş gerçeğine yan çizen
 En derinde ruhum, boş bir koridor
 Bi de baktım orda, beni kendim boğuyor...”*

Şarkının linki!



şaka

NAZ ÖZKAN

Aslında birçoğumuzun bildiği bir gerçek var: Tüm bu olup bitenler hiç komik değil! Kendi adıma konuşmam gerekirse gülmedim ve hepimiz adına gülemedik uzun bir süre. Aylardır hatta yıllardır süren bu şaka o kadar kötüydü ki; kafatasımı parçalayıp, yok olup gitmeyi yeğlerdim. Dürüst olmam gerekirse yani buna gerçekten gerek duyulacaksa her şeyden ve herkesten tiksinecek hale geldiğimi belirtmek isterim. Yıllardır süregelen bu ıstırap beni, bizi güldürmek adına berbat bir deneyim haline geldi. Üstelik kimsenin durdurmaya gücü yetmiyor çünkü kimse birlik ve beraberlik içinde uzun süre barınamıyor! İşler iyice çığırından çıktı ve hiçbir zaman güldürmediği gibi hala da güldüremiyor! Şahsen ben kıkırdamadım hatta akciğerlerimde ufacık bir hava akışı dahi olmadı. Kıkırdamadı bile!

Bilime göre güleceğimiz zaman yüz kaslarımız gevşemeye hazırlanırlarmış. Peh! Bu kadar mı olur? En küçük bir gevşeme ve rahatlama bile hissetmedim. Gram oynamadı yüzümdeki çizgiler... Bu yıllar yılı devam eden şaka o kadar kötüydü ki; buna yasal olarak bir müdahale yapılabilseydi, müebbet gelirdi kesin! Bu kadar sığ ve yaratıcılıktan uzak kalmaya devam edilirse, buna kim vesile olursa bir an önce tanrılar katında hesap vermeli. Sonra en kısa zamanda kahrolmalı! Anlayamadığım şey; bu şakaya bunca zaman nasıl, neden izin verdik? Tanrım, bu nasıl oldu? Nasıl bu hale gelinebildi?

Bu şakayı anlamaya harcanılan zamanı ve beyin gücünü yaşanmamış ve boşa gitmiş zaman sayıyorum. Zira harcanılan enerji ve sarf edilen çaba, dünyadaki bütün evlerin elektriğini karşılamaya yeter de artar bile!

Lütfen, artık durmalı ve bir kişilik sahibi olunmalı! Gerçek manada şaka yapmayı öğrenmeli ve gençlerle uğraşmayı bırakmalıyız. Biraz kitap okumalı, bir süre ufkumuzu açacak filmler izlemeli, makaleler okumalı, bilimin izinden gitmeliyiz. Bunu komiklik olsun diye söylemiyorum, gerçekten! Artık öyle bir duruma geldi ki, sürekli rezil oluyoruz. Siz bu mektubu kime yazdığımı anlıyorsunuz ama o okusa, eminim anlamayacaktır... Yıllardır bizi de kendini de paraladığın, parçaladığın yetti artık. İçtenlikle söylüyorum ki bu yaptıkların, mizahın gelmiş ve gelebilecek en kötü noktası olabilir. Olabilir diyerek iyimserlik etmiş oluyorum esasen; tüm bu olup bitenler korkunç!

Yıllardır dünyadaki bütün mizahi ve komik şeyleri tek elle tükete tükete bu noktaya geldik! Toplumun seni bütün olarak bu komiklikten aciz bıraktığını düşünüyor olabilirsin, aksine sen toplumu aciz bırakıyorsun, yapma, etme...

Sizi bilmem ama ben bütün bu olup bitenlerden dolayı büyük bir utanç içerisindeyim. Hepimiz adına utaniyorum ve bu kocaman, rezil şakaya güleminyorum artık. Aranızda devam etmek isteyenler olacaktır, şarkıda da dediği gibi: Buyurun dostlar, buyurun, Halil İbrahim sofrasına! Yiyin efendiler, bu iştah veren sofraya sizin! Doyuncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya kadar yiyin! Ama lütfen, gençleri serbest bırakın!



X. ağıt

EVGHENI BATU



Yavruyudum. Titriyordum.
 Oynuyordum, düşüyordum,
 yine de deniyordum.
 Annem beni bırakmak istedi.
Zayıfsın dedi.
 Ama ben gene çabaladım.
 Isırmayı öğrendim,
 acıya ses etmemeyi öğrendim.
 Beni sevmese bile varlığımı kabul
 etti annem sonunda.
 Sonra güneş gözükmeyen geldi gölgeler.
 Siyahlar içindeydiler.
 Üçlerdi.
 Annemin gözleri büyüdü, bedeni kıpırtısızlaştı.
 O an anladım, annemi bir daha
 göremeyecektim.
 Metal tat.
Kafes.
 Tırnak izleriyle dolu karanlık kutular.
 Ne kardeşim vardı, ne de annemin sıcaklığı.
 Sadece metalin, pasın ve korkunun kokusu.

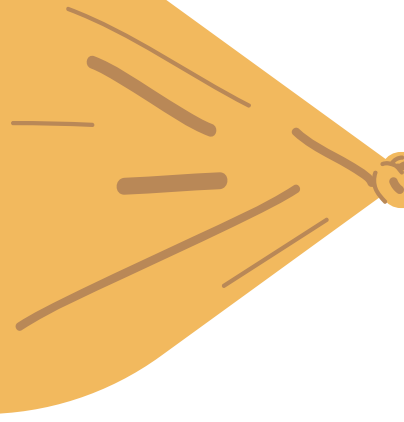
Sonra başka gölgeler...
 Bu sefer biri büyük, biri küçük.
 Beni aldılar.
 Yeni bir kafes. Ama buna *ev* dediler.
 Bir kutu verdiler. Bu sefer metal değil.
 Ama içinde hâlâ soğukluk vardı.
 O kutunun da dili yoktu.
 Soğuk ve beyaz bir yere götürdüler beni.
 Işıklar, maskeli yüzler, içime batan cisimler.
 Gözümün biri kararmış.
 Geri dönülemezmiş.
 Ama ben hâlâ adımı bilmiyordum.
 Sadece gel dendiğinde gitmeyi öğrendim.
 Küçük gölge hastalandığında
 yanı başında uyudum.
 Kokusu gitmesin istedim.
 Gitmemesi için uludum.
 Ama kokusu azaldı.
 Yüzünden sıcaklık çekildi.
 Sonra ben de geri verildim.
Tasmayla.

Yeni gölgeler acımadı.
 Kör olduğumu öğrendiklerinde
 yüzlerini çevirdiler.
 Sopa kullandılar.
 Demir çubuklar.
 Ayakkabı tabanları.
Kırıldım.
 Ama hâlâ yaşıyordum.
Direndim.
 Sokağa kaçtım.
 Kendimi çöp kokularının içinde
 özgür hissettim ilk kez.

Ama beni buldular.
 Tasmamı daha sıkı bağladılar.
 Yara izlerime bile ad koydular.
İtaatsizlik.
 Artık acıyı hissetmiyordum.
 Sadece ölümü istiyordum.
 Her sabah uyanmak, yeni bir
 işkenceyi çağırıyordu.
 Uyumayı seçtim.
Sürünerek.
 Uğultulu sokak seslerinin içinde
 kendimi kaybettim.
 Küçük gölge gibi.
 Hastalandım.
 Kendimi bir daha temizleyemedim.
 Kokum kaybolmaya başladı.
 O zaman bana bir şans verdiler.
 Son bir hediye:
İğne.

Sıcak bir karanlık aktı içime.
 Gözlerimi kapattım.
 Korkudan değil.
 Rüyada kalmak için.
 Ve sonra tamamen kayboldu
 kokular.

dengeyi aramak ve direnmek



OSMAN ALTUNÇANAK

Kutsal teraziyi arayan bir ruhun; yaşamın karanlık zindanlarından kurtulup, mutluluğun huzurlu topraklarına doğru yaptığı hakikat yürüyüşü.

Selam dostum,
Sessizliğin esintisini hissedebildiğimiz bir sahilin kenarında, biraz sohbet etmeye ne dersin?

*"Bir amaca bağlanmayan ruh, yolunu kaybeder
çünkü her yerde olmak, hiçbir yerde olamamaktır."*

— Montaigne

Bu sözden yola çıkararak; kimileri, maddesel boyutta tatmin olabileceğini düşündüğü bir olgunun peşinden yıllar boyunca koşmayı; kimileri ise, eşsiz huzura erişebileceği manevi dünyasına farklı yolculuklar yaparak hakikati aramayı tercih ediyor.

Sence, bu yaşam serüvenlerini bitiş çizgilerinde nasıl bir son bekliyor olabilir? Cevabı öğrenmek için hikâyenin biraz daha derinliklerine doğru inmemiz gerekiyor...

İnsan, her zaman fark edilmek ister. Bu isteği sebebiyle de fiziksel görünümünden toplumsal tavırlarına, konuşma tarzından kişisel yaklaşımlarına kadar pek çok işlenmemiş yeteneğini güzel bir şekilde yoğurup, talep edilesi bir eşya hâline getirir. Büyük bir dikkat ve özveri ile hazırlanıp sunulan böylesi zanaatkâr çalışmaları da bir zamandan sonra başka insanların ilgisini çeker.

Her bir eşyaya karşı duyulan ilginin farklı olması,

zihnin düşünsel bir karmaşaya girmesine sebep olur ve derhal bir yönlendirme istasyonu kurar. Her bir olumlu ya da olumsuz yorumu ilk adımda iki farklı yola doğru uğurlamak üzere gişelerde durdurur. Kararı veren gişe memuru -zihnimizin frontal lobu- eli yüzü düzgün olanları “aydınlık” topraklara, pürüzlü ve sert görünümlüleri ise “karanlık” topraklara doğru yönlendirir.

Artık bundan sonrası bilinçaltının yetkisi altındadır. O ise; ruhu iki ayrı parçaya bölerek gerçek yolu bulmak ister ve hakikatin sırlı serüveni tam da burada şekillenmeye başlar...

Aydınlık topraklara varan ruhun bir tarafı, ilk başta huzurun sarhoş edici sessizliğinde kaybolur gibi olur. Sanki zaman durmuş, hayat tüm karmaşasından arınmıştır. Ancak kısa sürede anlar ki bu huzur, içsel bir emeğin sonucudur ve oraya gelen her ruh gibi o da kendi iç savaşını vermiş, kendi benliğiyle yüzleşmiş ve o ağır yüzleşmenin ardından buraya layık görülmüştür. Yalnız bu noktaya ulaşan ruh, her ne kadar dönüşümünü tamamladığını düşünse de atladığı ufacık (!) bir şey vardır:

Gerçek huzur, her zaman daimi emekle sürdürülebilir.

Aydınlığın da sınavı işte budur:
Kibir, rahatlık ve unutulmuş mücadeleler...

Eğer ki insan huzuru avucunda tutmak istiyorsa, her zaman mücadeleye devam etmelidir.

ve direnmek girmek iyegeb

Çünkü dönüşüm; varılacak bir yer değil, yaşanacak bir süreçtir ve asıl kazanan, rehavete kapılmayıp yolun getirdikleriyle büyüyendir.

Öte yandan, karanlık topraklara gönderilen ruhun diğer tarafı için yolculuk yeni başlar. Girdiği bu yol, içindeki karmaşayı dış dünyaya yansıtan bir ayna gibidir. Gürültüler, keskin köşeler, huzursuzluklar...

Ve ilk adımlardan itibaren isyan etmeye başlar:

“Burası benim yerim değil.”

“Ben başka bir ışığın peşindeydim.” dese de bir süre sonra fark eder:

Karanlık, saklanılacak bir yer değil; aydınlığa açılan bir geçittir ve yaşadığı bu süreç, bir ceza değil; dönüşümün başlangıcıdır.

Bu dönüşümün farkına varmasıyla ruh, sonraki her bir adımında kendi korkularıyla, bastırıldığı arzularıyla ve yarım kalmış cümleleriyle yüzleşir ve yüzleştikçe, içindeki çocuğun gözleriyle bakmaya başlar hayata.

Çünkü her ruhun içinde hâlâ inanmaya devam eden bir çocuk vardır ve her ne kadar kırılmış, unutulmuş, üzülmüş olsa da umudunu asla kaybetmez ve yola devam eder.

Bir süre sonra ise; karanlık zamanla solmaya başlar. Çünkü onunla barışanı ve aydınlığa çağıranı izlemeyi, var oluşunun ilk anından itibaren hep arzulamıştır ve zaman içinde bir ışık süzmesi doğurur ruhun ıssız köşelerinin birinde:

Sessizce, alçakgönüllü ve derinden...

En sonunda; yaşamın karanlık zindanından kurtulmayı başarır ve adımlarını dışarıdan gelen bir ışıkla değil, içinden yükselen bir aydınlıkla yönlendirmeye başlar.

Bazen, karanlığa düşmeden ışığın ne olduğunu anlayamaz insan ve bu anları yaşamaya başlamışken bir karar vermesi gerekir:

Ya karanlıkla dost olmayı, ya da ışığı yeniden aramayı tercih edecektir.

İşte asıl yolculuk da bu noktada başlar ve serüvenin sonunda kazanılan bu topraklar, bir son değil; sadece bir başlangıçtır.

Çünkü ruh, elde ettikleriyle değil; geçirdiği dönüşümlerle şekillenir ve her bir dönüşüm sonunda yeni bir ayrım çıkar önüne:

Ya sessizliğin içindeki sesi duymayı, ya da gürültünün ortasında kendi sesini aramayı seçecektir.

Son olarak sevgili dostum,

Karanlık; seni tüketmek için değil, inşa etmek için vardır. Aydınlık ise bir ödül değil, her an hak edilmesi gereken bir dengedir ve ruhun bu yolculuğu, bir varış değil; yalnızca uyanıştır...

Bir sonraki yazıda yeniden görüşmek üzere.

gepettosevreni.blogspot.com

TALİHSİZ GECE MESAİSİ



Bazı geceler takipçilerimizle sohbet ediyoruz..



hayatın içinde

UMUT FURKAN ÇAKIR

Hayatın içindeyken kıyısında bir gölge gibi,
Kendi sessizliğinde kaybolur insan.

Bir adım ileri, bin acı geride,
Yaşamak için gözleri yummak mı gerekir?

Kırık bir umutla savaşıırken
Zaman bile bizden yana değil.
Ne kalpte huzur ne de gözde ışık,
İyileşmek için illa yaraları sarmak mı gerekir?

Boşluğun ortasında sessizlik yankılanırken,
Kendini bulmak insana zor gelir.
Her adımda biraz daha kaybolup sürüklenirken,
Hayat uğruna düşe kalka direnmek mi gerekir?

Hayat Uğruna Düşe Kalka Direnmek Mi Gerekir?

Hayat, ne kadar yol alırsak alalım, bir türlü varamadığımız bir yer gibidir. “Ne çok yürüdüm şu dünyada, ne kadar az yol aldım. Acının alfabesindeyim daha.” der Ahmet Erhan. İnsanın hayatı, bazen yürüdüğü yolu bile görmekte zorlandığı bir karanlıkta geçer. Yolculuğumuzun içinde kayboluruz, ancak durduğumuzda fark ederiz ki, bize ağır gelen şeyler bile her şeyin başlangıcıdır, anlarız ki önümüzde bir o kadarı daha vardır. “Umudum her zaman bakidir amma, zaman kısa, ben yorgunum, yol uzun,” diyen Abdurrahim Karakoç’un sözlerinde olduğu gibi, bir yandan da tükenmişlik ve bitkinlik içerisinde o uzun yolda umudu yitirmemek için çabalarız. Peki, hayat uğruna düşe kalka direnmek mi gerekir? Her adımda biraz daha yorulacağımızı bile bile, yine de bir adım daha ileri gitmek için mi yaşarız?

Hayatın içinde olmak, ama bir türlü tam anlamıyla var olamamak... Ne kadar tanıdık bir his değil mi? Herkes bir şeylerin peşinde koşarken, kendimizi bir köşede beklerken buluyoruz bazen. O anlarda hayat, bir tiyatro sahnesi gibi geliyor; bizse seyirciler arasında bir yerde, sahneye çıkmayı bekliyoruz. *Ama ne sahneye çıkmaya cesaretimiz var, ne de yerimizden kalkıp gitmeye.*

Hayat bizden sürekli bir şeyler istiyor: daha çok çaba, daha fazla sabır, daha güçlü bir duruş. Peki bize neden sormuyor? Biz ne istiyoruz? Belki de isteğimiz sadece biraz huzur. Belki sadece biraz ışık. Ama ışığı ararken çoğu zaman gözlerimizi yummamız söyleniyor. Çünkü bazen, bazı şeyleri görmek insanı kör ediyor.

Zaman da tuhaf bir dost; hızla yanımızdan geçip gidiyor, bizi kendi boşluğumuzla baş başa bırakıyor. Ne kadar çabalasak da onun ritmine ayak uydurmak zor. Zaman bize her şey için geç kaldığımızı hissettiriyor.

Yaralarımızı saklamaya çalışırken daha derin açıyoruz çoğu zaman. Çünkü iyileşmenin öyle hemen olacak bir şey olmadığını unutuyoruz. *Belki de asıl mesele yaralarla yaşamayı öğrenmekle ilgilidir. Onları saklamak yerine kabullenmek, iyileşmenin ilk adımı olabilir.*

Direnmek mi gerekir? Elbette. Ama ne uğruna?

Hayatın kendisi için mi, yoksa onun içinde kaybolmuş küçük umut kırıntıları için mi? Belki de direnmek denilen şey sadece yürümeye devam etmekten ibaret. Adımlarımız yorgun, gideceğimiz yön belirsiz olsa da, yolun sonunda bir yere çıkacağını umarak ilerlemek...

